

Dásbódh

Daśaka X. – Univerzální plamen

Samartha Rámdás

podle anglického překladu

Johna Norwella (2015)

do češtiny přeložili

Gábina, Aleš, Matěj, Martin

19. července 2017

Obsah

X	Univerzální plamen	1
10.1	Jednotnost <i>antah-karany</i> (nástroje poznávání)	3
10.2.	Tato těla jsou pochyba	33
10.3	Prozkoumání pochybností o těle	57
10.4	Původ pozornosti (Přirozenost semínka)	85
10.5	Přednáška o pěti druzích rozpuštění	129

10.6. Promluva o klamu	159
10.7 Promluva o bezžádostivé oddanosti	199
10.8 Přednáška o <i>saguně</i>	229
10.9. <i>Puruša</i> a <i>Prakrti</i>	261
10.10 Promluva o hybném a Nehybném	289

Dařaka X

Univerzál ní plamen

॥ दशक दहावा : जगज्ज्योतीनाम ॥ १० ॥

॥ *dařaka dahāvā : jagajjyotīnāma* ॥ 10 ॥

The Universal Flame

10.1 Jednotnost *antah-karany* (nástroje poznávání)

|| Šrí Rám ||

1. „Je **antah-karana* pro každého stejná, nebo odlišná? Potřeboval bych to jasně vysvětlit.“
*(Schopnost či nástroj poznávání, čili *sattva guna* jedince)

2. Takovou položil posluchač otázku, čili „existuje pouze jediná *antah-karana*, nebo jsou tu různé a oddělené *antah-karany*?“ Nyní by si měl posluchač vyslechnout následující odpověď.
3. *Antah-karana* je pro všechny stejná. To lze poznat, pokud máš neochvějnou víru. A poté bys měl pochopit *vivéku nirguny*.
4. Posluchač se zeptal přednášejícího: „Je-li tato *antah-karana* pro všechny stejná, proč potom nesouhlasí jeden člověk s druhým?“
5. „Vždyť pokud by to tak bylo, tak kdyby se jeden člověk najedl, tak by i ostatní byli nasytzeni, kdyby byl jeden člověk spokojený, tak by i ostatní byli spokojeni, a kdyby jeden člověk zemřel, tak by zemřeli i ostatní.“
6. „Ale tak to na světě přece nechodí. Protože jeden člověk je šťastný a druzí jsou nešťastní. Jak je potom možné říkat, že *antah-karana* je pro všechny stejná?“

7. (Odpověď zněla:) Každý člověk na *světě má jiné představy, a proto jeden nesouhlasí s druhými. Ale takové námitky nemohou nikdy přinést tuto bez-myšlenkovitou *svarúpu*. *(*Randžit Mahárádž*: Každá mysl je svět.)
8. Ale díky tomu, že je tu jediná *antah-karana*, tak může každý jednotlivý *džíva* pochopit ono Jediné *Brahman*. (V každém *džívovi* je tato schopnost poznávat a díky přebývání v tomto vědění se tělesné vědomí může úplně rozplynout.) Potom už tato „věc“ nemůže být odcizena neklidnou myslí a to, co je skryté (tedy *puruša*), přestane být skrytým.
9. Pochybnost se nyní díky této „řeči“ vytratila. Nicméně tato *antah-karana* není totožná s bez-myšlenkovitou *svarúpou*. Ale řekni mi (milý posluchači), co brání mysli, aby zůstala klidná a jednoduše naslouchala této „řeči“?
10. A posluchač (jehož mysl nezůstala tichá) řekl: „Když na nějakou bytost zaútočí had a chce

ji uštknout, tak se tato bytost vyleká a začne utíkat. Kdyby ale byla *antah-karana* ve všech stejná, tak by se přece tato bytost neměla nijak vzrušovat.“

11. Taková byla posluchačova pochybnost a Mistr mu proto řekl, buď klidný a nedovol, aby se tvá mysl čeřila. Buď velice bdělý a naslouchej tomuto „já jsem“.
12. *Antah-karana* znamená poznávání. Potom je tu poznávající, který přirozeně poznává. A toto poznání dokáže chránit jeho tělo. (*Antah-karana* znamená poznávání prostřednictvím těla. Ale to se dále dělí do pěti samostatných částí – viz 17.8. Je tu *antah-karana*, která poznává, a mysl/*manas*, která poznává něco, a intelekt/*buddhi*, který rozhoduje, co to je, a paměť/*čitta*, díky níž člověk o této věci může opakovaně přemýšlet, a nakonec je tu ego/*aham-kára*, které si poznatek přivlastňuje.)

13. Protože had poznává, tak zaútočí a chce uštknout. A protože ona bytost poznává, tak uteče. Obě stvoření poznávají. To musíš jasně pochopit.
14. Když vidíš, že toto poznávání je v obou těchto stvořeních, tak bys mohl pochopit, že *antah-karana* je ve všech stejná. A díky této poznávající formě může přijít bez-myšlenkovitá *nir-guna*. (Přebýváním v poznání se člověk stane poznáním a toto poznání nakonec splyne s bez-myšlenkovitostí.)
15. Je tu poznávání, které je onou *antah-karanou*. Je tu Jediný Poznávající tohoto „vše“ a je tu tato bez-myšlenkovitá *svarúpa*. (Říká se, že poznávající *antah-karana* je uvnitř těla. Je to *sattva guna* a když v ní setrváváš, zformuje se trojice Poznávající, poznávání a poznávané. A toto vše se děje na podkladě Skutečnosti.) Čili schopnost poznávání, kterou *džíva* má, je touto bez-myšlenkovitou *svarúpou*. (Říkáme „já vím“, ale je to tato *sattva guna*, která ví. A toto

džívovo poznávání se odehrává uvnitř poznání (čiré *sattva guny*). A toto poznání vystalo na bez-myšlenkovité *svarúpě*.)

16. Každý vidí pomocí očí; každý chutná jazykem. Slyšení, dotýkání a čichání je pro každého stejné.
17. Všechna zvířata, ptáci, hmyz, každý *džíva*, ti všichni ovládají totéž mimořádné „umění“ poznávat, které je uvnitř tohoto těla „vše“ (uvnitř *sattva guny dvojice prakruti/puruša*). A přesto je tu pouze Ono Jediné.
18. Je to toto „vše“, které zná chlad vody a je to toto „vše“, které zná horkost ohně. Je tu toto čiré poznání. Je tu toto „vše“ a na něm se zjevuje *antah-karana*, čili „umění“ poznávajícího. (Čiré poznání nemá s tímto vším nic společného. Takže je-li ve tvé mysli poznání vody, chladu, ohně, horkosti atd. a ty říkáš „já poznávám“, musíš pochopit, že toto poznávání se ve skutečnosti odehrává v trojici Poznávající,

poznávání a poznávané. Toto poznání neříká: „voda, chlad, horko atd.“, ono mezi nimi nerozlišuje; stačí mu, že prostě jen ví o všem, co k němu přichází.)

19. Ale když kvůli tělesnému vědomí vyvstávají představy „toto mám rád“ a „toto nemám rád“, tak jsou bez-myšlenkovitost a toto tělo „vše“ zničeny. Ale tato bez-myšlenkovitost může být pochopena tak, že dojde k jejímu sjednocení s *antah-karanou*. (Tedy nejprve tu musí být *sattva guna*. Potom přichází poznání, které se nakonec musí opět rozpustit. Viz první *noční abhang*, kde *Tukárám* říká: „TUKÁ MHANÉ JÉTHÉ SATVÁČÉ SAMÁRTHJA, KARÁVÁ PARMÁRTHA AHARNÍŠÍ/Jedině *sattva guna* dává sílu, s jejíž pomocí můžeš dnem i nocí následovat cestu ke Skutečnosti“.)
20. Měj pevnou víru v to, že tato *antah-karana* tohoto „vše“ je onou Jedinou bez-myšlenkovitou *svarúpou*. Potom se poznávající (tedy *džíva*) stane oním zázrakem poznání, které je pří-

tomno všude („já jsem všude“).

21. Díky tomuto poznání bude odstraněna každá pochybnost. Takže přestaň mít námitky a pochybnosti. Potom tu díky poznávání této *antah-karany* zazáří ono Jediné.
22. Díky poznání přijímá *džíva* potravu. Díky poznání vzniká v *džívovi* strach a on se schovává a díky poznání se každé stvoření dává na útěk.
23. Od nejmenšího mravence až po Pána *Brahmu*, ve všech je ono Jediné a ve všech je toto poznání, které se stalo *antah-karanou*. Bezmyšlenkovité Já by mělo být zakoušeno přímo prostřednictvím poznávání, které pochází ze zázraku poznání. (Takže prostě poznávej, pak buď poznáním a nakonec se staň bezmyšlenkovitým. *Siddharáméšvar Mahárádž* – Myslíte si, že toto poznání nemáte, ale ono už je ve vás.)

24. Oheň může být velký či malý, ale stále je to oheň. Voda může být kapkou či oceánem, ale pořád je to voda. Nějaké stvoření toho může znát velmi málo či může znát všechno, ale jeho poznání je v obou případech umožněno nástrojem *antah-karany*.
25. Na některých místech je poznání málo, jinde je ho více, ale v obou případech je to *antah-karana*, která poznává formu objektů.
26. Poznávání znamená *antah-karanu* a tato *antah-karana* je součástí *Višnu*. A prostřednictvím *Višnu* (*sattva guny*) je ono Jediné ochráncem každé bytosti.
27. Není-li tu poznávání, potom dochází ke zničení bytosti. (Kde jsi, když spíš hlubokým spánkem? *Randžit Mahárádž: Spánek je jako malá smrt*). Tomuto stavu bez poznávání by se mělo říkat *guna tamas* nebo také *Rudra Ničitel*.

28. Je-li něco známo a něco známo není, mělo by se tomu říkat *guna radžas*. Je to směsice vědění a ne-vědění a následkem toho dochází ke zrození *džívy*.
29. Díky poznání je tu štěstí („Hurá! Já vím!“) a kvůli poznání je tu i utrpení. Štěstí a utrpení se zákonitě objeví v okamžiku, kdy se tyto tři *guny* zrodí.
30. Toto nevědění a vědění je *buddhi/intelekt*. To znamená, že se ono *Átma* ocitlo v těle a mělo by se mu říkat Pán *Brahma*. V hrubém těle je *Brahma* skutečně stvořitelem. ¹

¹*Siddharáméšvar Mahárádž* – Jakmile se zformuje myšlenka, potom se Já začne nazývat intelekt/*buddhi*. A když se objeví pochybnost, nazýváme Já myslí. Intelekt a mysl mají ve skutečnosti stejnou podstatu, ale může za to intelekt, který se rozhodne, že ono Jediné Já je nějakou konkrétní věcí. A jakmile je toto rozhodnuto, intelekt se zastaví. To znamená, že pochopení se stalo hrubým a objektivním. Jakmile se mysl stala objektivní a přetane o tom déle přemýšlet či takto ustrne ve stavu, o kterém intelekt rozhodl, potom mohou uplynout stovky zrození a ono Nejvyšší Já zůstává pevně fixováno v podobě něčeho

31. Takovou povahu má tedy tvoření (tedy *Brahma*), udržování (tedy *Višnu*) a destrukce (tedy *Rudra*) tohoto světa. A tyto tři *guny* vystávají kvůli spojení s „já jsem“ a onou bez-myšlenkovitou *svarúpou*. Ale bez-myšlenkovitost tohoto „já jsem“ musí být pochopena pomocí přímé zkušenosti. (Čili ve stavu svědka je tu jen nepřímá zkušenost oné bez-myšlenkovité *nirguny*; *Randžit Mahárádž* – Když něco víš, je to *Višnu*, když tomu dáš jméno, je to *Brahma*; když zavřeš oči, je to *Mahéš/Rudra*.)

Tímto končí 1.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Jednotnost antah-karany (nástroje poznávání)“.

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2016

konkrétního. Nic tam není, ale pokud se intelekt rozhodl, že tam něco je, tak to tam prostě bude, i když to ve skutečnosti neexistuje.

10.2. Tato těla jsou pochyba

|| Šrí Rám ||

1. Když *svámí* odhalí toto bezmyslenkovité Já, pak *višnu* je prokázán jako ne-existence (i poznání je iluze). Potom nezůstávají *brahma*, *višnu* a ani *mahéš*.
2. Je-li tu vytvořen, udržován a zničen tento svět, potom tu je *brahma*, *višnu* a *mahéš*. A když tu

je tato směsice *gun*, potom“ „já jsem“ a tato bezmyšlenkovitá *nirguna* nemohou být pochopeny.

3. *Brahma* (stvořitel) má čtyři tváře, reprezentující čtyři formy zrození. Když je zde, tvořící jména a formy, pak zde nemůže být bezmyšlenkovost. Višnu se čtyřma rukama ochraňuje každého *džívu* a když poznává, zapomeňte na vše a jen poslouchejte tento pocit“ „já jsem“.
4. *Mahéš* je ničitel (tj. ne-vědomost). Jak ale může přivodit tato ne-vědomost bezmyšlenkovité pochopení? A když je místo *mahéše Šiva* (tj. zapomeňte na vše a On je tam), potom tam je toto falešné“ „já jsem“, jež sídlí uvnitř tohoto starodávného a věčného *paramátma*.
5. Ale jak tam může existovat stvořitel této neexistující *mula máji*? Proto byste měli pochopit bezmyšlenkovost. Trojice bohů/*guny* se objevila na této straně *mula máji*.

6. *Mula mája* je matka světa. Z ní vzešlo ono“ „rozrušení *gun*“. Z tohoto“ „rozrušení *gun*“ došlo k zrození tří bohů.
7. *Mula mája* je nejen stvořitelem *śáster*, ale také světské existence. Neboť je-li toto pochopení *nirguna* vyhlazeno, pak To Jedno uvnitř se hned projeví hlasitým křikem (nejprve vykřikne“ „já jsem“ a potom vykřikuje“ „já jsem takový a takový“, já vše znám lépe než ty“ atd., atd.).
8. Ale pokud není bez-myšlenkovost vyhlazena, kde jsou potom tyto *guny*? A když toto pochopení *nirguna* chybí, potom tam je pouze podvod a nepoctivost“ „mnohého“ úsilí.
9. Jestliže je přivolán doktor, který nezná tuto“ „zkušenost“, pak bude jeho pacient zbytečně trpět (on může dát“ „mnoho“ léků a *sádhan*, ale de facto může jen nabídnout pokračující život v *práně*). Neboť je i on hlupákem, zapleteným v *práně*.

10. Tato“ „zkušenost“ by proto měla být získána spolu s přesvědčením o této bez-myšlenkové *nirguně*. Kde není toto pochopení *nirguna*, potom *guru* i žák zakopávají (dopouštějí se chyb) v temnotě.
11. Proč by měl moudrý* říkat něco o tomto světě temnoty? (*Randžit Mahárádž: Nestarejte se o nic*). Tento svět se označuje za moudrého, ale jen *svámí* vám může povědět, co je skutečná moudrost. * (*Buďte klidní ve své mysli*).
12. Jestliže *guru* říká: „*Mája* byla stvořena v Bohu“, potom jsou tyto formy v iluzi/*mája* Bohem. Nebo když říká: „*Mája* byla utvořena *májou*“, potom tam není nic než *mája*.
13. Jestliže říká: „Tato Skutečnost uvnitř pěti jemných elementů vše vytvořila“, potom je i tato Skutečnost stvořena z jemných elementů. A pokud tvrdí „Bylo to vytvořeno samotným *parabrahman*“, pak by tam nebyla žádná tvořící schopnost *máji*.

14. A když říká: „*Mája* je skutečná“, potom v *brahman* vzniká spletenina konání. Ale je-li *mája* poznána jako falešná, pak jak může On něco dělat?
15. Nyní by se“ „mnoho“ věcí mělo rozzářit (*stát se poznáním*) a mysl by měla dosáhnout pochopení *nirguna*. Taková přeměna by se měla uskutečnit díky milosti Boží (*milostí je míněno, abyste učinili to, co Mistr říká, a viděli sami na sobě, co z toho vzejde*).
16. Bez tohoto“ „slova“ *mula máji* tu nejsou *védy*. A bez tohoto universálního“ „super-kausálního“ těla“/„vše“ tu není žádné“ „slovo“ (tj. *znát a být*). A další těla, tj. kausální, jemné a hrubé, nemohou být stvořeny bez tohoto universálního“ „super-kausálního“ těla“/„vše“.
17. Uvnitř tohoto universálního“ „super-kausálního“ těla“/„vše“ je lidské tělo a v tomto lidském těle je toto universální“ „super-kausální“ tělo“/„vše“ *brahmína* (*Znalec*

brahman). Tento *brahmín* používá toto univerzální“ „super-kausální“ tělo“/„vše“, avšak On se ho nedotýká a On je jediný, kdo chápe vnitřní význam véd (Používá poznání neboli“ „vše“ k svému působení ve světě. Ale toto poznání se neliší od Něho samotného, tj. není tu nic dalšího, neboli je tu nedvojnost).

18. On ví, odkud vzešly *vědy*. On ví, jak jsou utvořena těla. On ví, jak se objevila trojice bohů (tj. *guny*) a jaká je jejich přirozenost.
19. On uděluje naprostou spokojenost těm, kdo se utápí v domněnkách. Řečník/Mistr říká: „Na vše zapomeň a nyní naslouchej velmi pozorně tomuto“ „já jsem“.
20. Protože pokud je *nirguna* pochopení svázáno/uvězněno v lidském těle, pak je toto pochopení zcela znečištěno a pak každý okamžik uhynie v domněnkách a názorech.

21. Ve strádání a povyku tohoto světa jsou stanoveny příkazy, sepsané v písmu. Ale ty mohou přinést jen mnohá utvrzení/ujistění světského života a v písmu tudíž nelze nalézt jedno zásadní přesvědčení bez-myšlenkovosti.
22. Chová-li člověk pouze úctu k písmu/*šástrám*, pak tato bezmyšlenkovitá *svarúpa* nemůže být odseknuta od této spleteniny (*zaplétání se*). A pokud tato bez-myšlenkovost rozmotá (*objasní*) tuto spleteninu, pak bude nesouhlasit s písmy (*písma/šástry* vás mohou poučit maximálně do úrovně“ „já jsem zkušenost“, tj. *neti, neti*, ale ony nemají žádnou schopnost jít za toto poznání).
23. Proto jsou písma pod ochranou, a potom je třeba předat toto chápání *nirguny*. Když je tato původní/prvotní hypotéza“ „já jsem“ opuštěna, pak je pochopena tato Pravda/*siddhánta* (*já neexistuji*). Hlupáci by proto měli pochopit moudrost této božské“ „řeči“ (*neti, neti*).

24. V písmu se uvádí tato prapůvodní hypotéza a tou je (představa)“ „já jsem“. Přesto byste měli (nakonec) pochopit, že je tato hypotéza falešná a jakmile je pochopena bez-myšlenkovost, toto“ „slovo“ by už nemělo být poté vyřknuto .
25. Přesto dokud tu je tato“ „řeč“, pak jsou písma pod ochranou, a to přivodí zázrak v podobě pocitu“ „já jsem všude“. Proto by měl mít posluchač úctu k rozlišování/*vivéka* (ne toto, ne tanto).

Poznámka: Říká se, že tu jsou tři druhy zkušeností. Zkušenost získaná ze *šáster*/písma; zkušenost získaná od *gurua* a nakonec vaše vlastní přímá zkušenost.

Tímto končí 2.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Tato těla jsou pochyba“.

Překlad z angličtiny – Aleš Adámek 2016

10.3 Prozkoumání pochybností o těle

|| Šrí Rám ||

1. Je-li prostor bez omezujícího konceptu *mula máji*, potom je tu ono nevnímatelné *brahman*. A v tomto nevnímatelném Já se *múla mája* zrodila.
2. Je-li v této Skutečnosti přítomna pozornost *mula máji*, potom pochop, že tu spolu s touto

svarúpou je přítomen také vítr/*váju*. A tělo „vše“ tohoto větru v sobě obsahuje pět velkých elementů a tři *guny*. (Tedy původně tu bylo Jedno, které se stalo dvěma. Je to *prakruti* a *pu-ruša* neboli vítr a prostor. A uvnitř tohoto větru jsou další elementy – oheň, voda a země.)

3. Z *prostoru vyvstal vítr. Je to „já jsem“ a v tomto větru je přítomen Bůh (říkáte, nikdo tu není, ale kdo je ten, kdo zná toto nic?). Z větru vyvstal element ohně a v tomto ohni je přítomen Bůh. *(*Randžit Mahárádž* – když se vzbudíte, je tu prostor. A když je tu prostor, musí tu být i poznání.)
4. Z ohně vyvstává element vody („jemné“ projevení individuálních forem). Stále je tu však přítomna *svarúpa nárájany*. Z vody vyvstává hrubá vnější forma země a ta je semenem „mnoha“ tvarů a forem. (Takový je proces objektivizace probíhající na této *svarúpě*. Prostor a vítr se objevují souběžně a je tu pocit „já jsem“ či „já vím“. To je poznání. Není

potřeba žádné úsilí k tomu, aby tu bylo toto prosté poznání a bytí. Jakmile však člověk obrátí svou pozornost k vnějššímu nebo vyvine trochu úsilí, aby viděl/poznával, už se stává trochu více objektivním. Když člověk zaměří svou pozornost na konkrétní objekt, potom se tento objekt zrodí. Když mu dá člověk jméno, tak získá tento objekt hrubou formu a je považován za skutečný. Tím je ale ona *svarúpa* zcela utopena a vypadá to, jako kdyby tu vůbec nebyla.)

5. V děloze tohoto elementu země se nachází kámen zvaný hrubé tělo a tato pozornost s sebou přináší „mnohé“ bohy. V tomto „kamenném bohu“ (tedy v tělesném vědomí) jsou „mnohé“ koncepty a formy, je tu tato „zkušenost“, ale jakmile ustane vytváření představ, je v něm patrné také ono bez-myšlenkovité Já. (Jelikož jsou tyto objekty pouze výplodem představitvosti a ona bez-myšlenkovitá *svarúpa* ve skutečnosti nikdy nezmizela.)

6. V děloze tohoto elementu země jsou „mnohé“ stromy ze dřeva a „mnohé“ formy z hlíny (tedy mnoho různých pevných, hrubých těl); je tu také vždy přítomná „zkušenost“ čili *prakruti* a spolu s ní též ono Jediné uvnitř elementu větru, které je podporou všech těchto bohů jako je třeba *Brahma*. (Je to *puruša*, který dlí ve Svě *prakruti*.)
7. Je tu Bůh a v důsledku tohoto *prostoru vystávají mnohé bohyně jako *Jakšíní*, *Kátjájéní*, *Čámundá*, *Jakhiní* a *Mánaviní*. Potom jsou tu také mnohé okouzlující věci, ale také zabíjení a bití, předstírání a předvádění se a toto opotřeбенé a vetché tělo a tato hanebná a nízká mysl. Jsou tu také „mnohé“ formy síly a „mnohá“ místa. *(Z tohoto *puruši* a *prakruti* – tedy z ničeho – vzniká vše.)
8. Ono Jediné v těchto „mnoha“ formách je mužský prvek *puruša* spolu s ženským prvkem, jímž je Jeho *prakruti*. Díky tomu jsou tyto „mnohé“ formy ve skutečnosti oním Jediným

Bohem. Elementy a božstva (*tedy guny*) nejsou ani mužské ani ženské a nemají žádnou moc, protože jsou *výtvořem představivosti. A proto je potřeba zapomenout na představy a nechat „mluvit“ ono „já jsem“. *(Když se tyto *guny* začnou projevovat, je tu proces objektivizace a vznikání představ a výsledkem jsou mnohé formy. Ale jakmile se zastaví proces imaginace, kde je potom moc a síla těchto objektů?)

9. Uvnitř tohoto prvku země, který je semenem mnoha forem, je přítomen díky nezměrnému *parabrahman* tento Bůh, Jeho Bohyně, různá božstva a elementy (*puruša, prakruti, guny a elementy*). A proto by všechny tyto objekty měly být chápány jako vítr a ona *svarúpa*. (Tudíž všechny tyto koncepty by měly být odhozeny.)
10. Vždy je tu přítomen vítr/*prakruti* a *svarúpa/puruša*. Ale díky pocitu „já jsem“ je tu vlastnění „mnoha“ těl. Potom se tento skrytý *puruša* a ona projevená *prakruti* stávají „mnoha“ těly, která přicházejí a odcházejí.

11. Vše se pohybuje díky větru a *svarúpě*. A v tomto větru je „světlo světa“ (*existence*, „Já jsem“) a také „umění“ poznávat (*poznání*). Říká se jim rovněž *vásana* a *vritti*. A v tomto větru jsou také „mnohé“ rozdíly. (Když probíhá objektivizace, říkáš si, „já jsem takový a takový a vím to a to“.)
12. Z prostoru vyvstal vítr a ono Jediné bylo rozděleno na tyto dvě formy. A proto by měl posluchač, pomocí veliké bdělosti, dosáhnout stavu bez-myšlenkovitosti.
13. Ono Jediné je Poznávajícím, který zná tento vítr a ono Jediné uvnitř tohoto větru je také „světlem tohoto světa“ (*On je Jeho odrazem*). A proto je tu ono nekonečné *paramátma* a je tu také toto „já jsem“, čili poznání, které pochází ze svazku *prakruti/puruša*.
14. Potom se vítr tohoto „vše“ (*prakruti/puruša*) dále rozdělil na dvě formy a toto bez-myšlenkovité Já se začalo jevit jako element

ohně. A proto bys měl nyní naslouchat (nasloucháním se stává člověk méně objektivním).

15. Z větru vzešel oheň a objevilo se horko a chlad. Měl bys nyní naslouchat výkladu o těchto dvou formách ohně. (Vítez je poznání, že vše přichází a zase odchází, ale mně se to nedotýká, protože „tu nic není“; oheň je ale už více objektivní a je to počátek vnějšího světa – „něco tu je vně mne samého“ – ale formy a jména se ještě neobjevily)
 16. Z horké formy ohně vystává slunce, které je nesmírně jasné a je podstatou světla. Tato horká forma ohně pohlcuje „já jsem“ a také velká množství různých věcí. A z této horké formy vznikají blesky. (Předtím tu nebylo nic takového jako světlo či tma, bylo tu jen spontánní poznání tohoto „vše“. Toto poznání se nyní stalo více objektivním a objevilo se slunce, které vrhá své světlo a odhaluje stvoření, které je vně mne sama.
- Tento oheň může hrát dvojí roli. Ničí pocit

„já jsem všude“, protože se díky němu zjevilo slunce, které osvětlilo vnější svět a pocit „já jsem“ se stal trochu více objektivním a zmizel. Ale na druhou stranu, je-li tento element ohně poznán, tak zanikne mnoho hrubých objektů, protože element ohně je méně objektivní než elementy vody a země.

A blesky jsou chvilkové záblesky v temnotě. Je to mysl, která ví, že se něco objevilo, ale není schopna rozhodnout, co to je. To je úkolem intelektu/*buddhi* a když se intelekt rozhodne, co to je, tak se to stane více objektivním a začne se to jevit.)

17. Z chladné formy ohně vzniká voda (která je trochu více objektivní) a také nesmrtelný nektar. A potom se objeví měsíc, hvězdy a planety. A proto by měl nyní posluchač naslouchat s čistou *čittou*. (Objektivní svět se začíná zjevovat proto, že se intelekt/*buddhi* rozhodl, co je to, co mysl ví a začíná vytváření a pojmenovávání objektů. Takže objekty materiálního světa se

začnou zjevovat. Ale element vody je stále ještě méně objektivní než element země a je-li pochopen, tak se člověk může začít stávat čím dál tím méně objektivním, dokud nepochopí toto „vše“. A to je nektar nesmrtelnosti, protože dokud člověk zná toto „vše“, tak nemůže zemřít.)

18. Oheň je modifikací „já jsem“, ale ve skutečnosti jsou obě jeho formy tímto pocitem „já jsem“. Také voda má dvě formy, které budou rovněž vysvětleny. Je to voda a onen nektar nesmrtelnosti. (Kvůli vodě se svět začal jevit, ale když se tato voda vrátí zpět do svého zdroje, stává se tímto nektarem nesmrtelnosti.)
19. Pozorným nasloucháním se tento element země² v podobě kamení a bláta stane *parabrahman*

²Šrí Siddharáméšvar Mahárádž – Element země je hrubou, ztuhlou formou vody a hrubou částí vody je země. Jak by voda mohla být hrubá? To lze pochopit, když si uvědomíme, že se může stát ledem... A proto je ve vodě obsažena pevnost země. Horko je zchlazeno, zpevní se a vznikne voda. Takže voda je zpevněnou složkou ohně. Může se zdát, že každý z pěti vel-

a potom se všechny „mnohé“ drahokamy stanou, díky dotyku kamene *paris*, zlatem. (Kámen *paris* je kamenem mudrců. Říká se o něm, že kov, jehož se dotkne, se přemění ve zlato, tedy ve „vše“.)

20. Ale jsou-li tu jen tyto „mnohé drahokamy“ a element země, jak by mohlo být rozlišeno, co je pravdivé a co nepravdivé? Nicméně, jakmile je pro člověka všechno nerozděleným

kých elementů je úplně jiný, protože má jinou příčinu a jiný účinek, ale ve skutečnosti vznikají všechny elementy najednou a jsou jedním jediným elementem, větrem... Bůh/*Íšvara* je ale před /za větrem. Intelekt/*buddhi* může fungovat jen v oblasti poznání/“já jsem“, ale za poznání není schopen jít a musí se zastavit. Jak by intelekt mohl pochopit to, co ho překračuje a to, co ho řídí? Ono „něco“ je přirozené, je Sebe-ozařující, je za elementy a Zná sebe sama. Živoucímu principu, který je prouděním onoho „za elementy“, se říká vítr. Existují dvě formy větru – chladná a horká. Když se chladná část větru zpevní, stane se vodou, která má tendenci proudit směrem dolů. Horká část větru je lehoučká a tudíž velice jemná. Vytváří podporu světla a ohně a má tendenci proudit směrem nahoru. Jakmile se proud směřující dolů zpevní a zastaví, vzniká země.

bez-myšlenkovitým Já, znamená to, že dosáhl moudrosti. (Jakmile je člověk upoután tímto světem mnoha forem a mnoha bohatství, potom jeho mysl těká sem a tam a nemůže používat *vivéku*. Ale pokud člověk naslouchá tomuto „já jsem“, potom se elementy vrátí do svého zdroje.)

21. Setrvává-li toto „já jsem“ v bez-myšlenkovité Skutečnosti, jak by se mohla objevit lidská těla? (Jak by tu mohlo být tělesné vědomí, je-li tu tato bez-myšlenkovitá skutečnost?) A proto by měl posluchač i nadále zůstat pozorným a vytvořit toto poznávající *vritti*.

Poznámka: Moderní věda relativity a kvantové fyziky dospěla rovněž k názoru, že to, co se jeví jako pevné a oddělené, jsou na subatomární úrovni ve skutečnosti vzájemně propojené a neoddělitelné formy energie.

Tímto končí 3.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Prozkoumání pochybností

o těle“.

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2016

10.4 Původ pozornosti (Přirozenost semínka)

|| Šrí Rám ||

1. Pochopení přítomného okamžiku“/„nyní“ je zničeno ve chvíli, kdy se snažíte poznat/vnímat tento hrubohmotný svět/stvoření. Pak se z lidské bytosti rodí další lidská těla a ze zvířat zvířecí těla a tento přítomný okamžik“/„nyní“ (tj.

poznání) vnímá prostřednictvím smyslových orgánů (a je tu minulost, přítomnost a budoucnost).

2. Jsou tu různá stvoření, některá létají, jiná chodí po zemi, další žijí ve vodě či v lese. Z tohoto univerzálního těla“/„vše“ se tak projeví mnoho druhů tvorů/těl.
3. Může spolu současně existovat Pravda a smyslová zkušenost? Může spolu současně existovat domněnka a přesvědčení? Jestliže byla ukázána cesta Pravdy a přesvědčení, proč se vydávat těmito zavádějícími uličkami?
4. Z falešného poznání (radžas guna) se zjevuje to falešné, přesto je však přítomna tato“ „řeč“ pronášená univerzálním tělem“/„vše“. Bez tohoto“ „vše“ nemůže dojít k zrození hrubého těla. (Kvůli tělesnému vědomí nelze vnímat toto univerzální tělo“/„vše“. To ovšem neznamena, že neexistuje. Ono dává potenci/sílu tomuto“ „mrtvému“ tělu).

5. Jak by se mohlo toto bez-myšlenkové Já narodit v hrubohmotné existenci poté, kdy jste pochopili tuto“ „řeč“? Kdo* potom tedy umožnil, aby se Toto Já narodilo a jak? Když tato“ „řeč“ utvořila“ „vše“, k čemu pak vytvářet hrubé tělo? *(viz 9.7.26; jen my sami a nikdo jiný není zodpovědný za naše další zrození).
6. Věříte-li však, že tam je toto“ „vše“, potom se toto nekonečné *Paramátma* rozvine vně. Ale řekněte mi, proč by se mělo toto univerzální tělo“/„vše“ vůbec ve zdroji objevit? Neboť je tam vůbec někdo, kdo by něco někde vytvořil? (Tam je pouze to Jedno *Paramátma* a Ono není stvořitelem; vše ostatní jsou pochyby a představy).
7. Ale jak se zdá, tato předchozí pochybnost nadále přetrvává, proto poslouchej (jediný prostředek, jak skutečně přímo pochopit Pravdu, je zůstat v tomto naslouchání. Potom otázky, pochyby a tato“ „řeč“ zmizí). A jakmile se přihodí toto pochopení *nirguny*, potom je třeba

přestat natrvalo přijímat toto falešné tvrzení“ „já jsem“.

8. Pochopení *nirguny* je Pravda/oprávněný Guru, ale hlupáci stále pokračují ve zkoumání prostřednictvím toho neskutečného/neoprávněného či falešného. Vězte, že jak *pinda* (tělo) tak“ „zkušenost“ tohoto“ „slova“ závisí na tom, čemu věříte. (*Randžit Maharádž*: Když víte, že máte sto tisíc dolarů v bance, pak k čemu je zapotřebí víra; vy to víte, ne!)
9. Když se v Brahman objeví *mula mája*, potom se Skutečnost projeví jako tato“ „řeč“ osmičlenné *Prakrti*. A potom se *Prakrti* smísí s těmito elementy a *gunami*.
10. *Mula mája* značí (životní) dech spolu se *svarúpou* a v tomto dechu je poznána tato univerzální forma“/„vše“. Je to tato Skutečnost, objevující se jako prvotní touha“ „být, existovat“. Avšak v *Brahman* nebylo toto nařčení“ „já jsem“ nikdy učiněno.

11. Když je tato prvotní touha představou uvnitř *Brahman*, pak se“ „*Átma Puruša*“ stane prázdným“ „slovem“. Přesto za tímto“ „slovem“ existuje jedině Skutečnost/*nirguna Átma* a nic víc.
12. *Átma* je *nirguna* a tu lze nazvat Já/Self neboli *Brahman*. Tento“ „název“ samotný není nic než falešná představa. A kvůli tomuto vymyšlenému“ „názevu“ roste zmatek, jenž se šíří široce daleko (pokud je základem nevědomost, pak vše, co přichází z nevědomosti, nemůže být skutečné). Přesto *Átma* není nijak zasaženo.
13. I kdyby někdo trval na aplikování tohoto“ „názevu“ pro *Átma*, přesto je to jako házení kamene do nebe. A i kdyby bylo uvnitř prostoru vynaloženo vyčerpávající úsilí, přesto nebude Skutečnost vůbec porušena/rozbita.
14. Takové je neměnné/neomezené *Brahman*. V neměnném mohou být aplikovány změny; tyto modifikace/změny jsou zlikvidovány, a neměnné je takové, jaké Ono je.

15. Nyní naslouchejte a dojde tu k pochopení *nirguny*. Neboť nepřerušovaným věděním lze zformovat toto bez-myšlenkové přesvědčení a jediné pak může být tato“ „zkušenost“ transcendována.
16. Mája je větrík v *Brahman*. Znalec v této iluzi se nazývá *Íšvara/Puruša* a proto by *Íšvara* měl být označen za Pána toho“ „všeho“.
17. *Íšvara*, který dal vzniknout třem *gunám*, se objevil jako tyto tři různé *guny*. Poté se Skutečnosti zjevila tři místa (tj. stavy snění, spánku a bdění), kde je vytvořen *Brahma*, *Višnu* a *Mahéš*.
18. Tam, kde je *sattva*, *radžas* a *tamas*, tam je bez-myšlenkovost a tedy to nejlepší z nejlepších těmito třemi *gunami*. Avšak před těmito třemi *gunami* tu je tato“ „řeč“ a před ní tu je tato *nirguna svarúpa*.

19. Poznání je mocný pán *Višnu*. Poznání a nevědomost (společně) je *Brahma* se svými čtyřmi tvářemi (tj. čtyřmi druhy zrození); a ten nevědomý je *Mahéš* s pěti tvářemi (tj. z tama guny, tj. nevědomosti, přichází pět velkých elementů). On je extrémně zapomětlivý (ve chvíli, kdy se něco objeví, je to ihned zapomenuto; *Randžit Maharádž*: Musíte zapomenout na slovo, které jste právě slyšeli, jestliže máte uslyšet další slovo).

20. Když se tyto tři *guny* navzájem promíchají, jak je pak lze oddělit? Potom se ryzí *sattva guna* jeví jako něco vadného (viz V.4). Proto byste měli začít mluvit touto“ „řečí“ a rozmotat tyto smíchané *guny*.

21. Uvnitř elementu větru se objevil *Višnu*, přesto tu je vskutku pouze tento vítr a *svarúpa* (tj. *Prakrti/Puruša*). Až později se ten se čtyřmi pažemi objeví jako držitel těla (když tu je vítr a *svarúpa*, pak tu je pozorování; pak se *Višnu* neboli *sattva guna* objeví a když na sebe vezmete toto tělesné vědomí, pak je to tato *sattva*

guna, jež je poznáním).

22. *Brahma* a *Mahéš* se také objevili a pak to bezsilovné Samo-Jediné je držitelem těla (tj. *džíva*). Ale tento skrytý *Puruša* je odhalen, jakmile dojde k zřeknutí se tělesného vědomí.
23. Pokud člověk jasně roztímá, poté je utajený *Puruša* uvnitř této vždy přítomné „zkušenosti“ odhalen, a pak se tento člověk stává *Puruša*. Poté je vlastníkem Své síly a Pánem toho „vše“.
24. Je tu Bůh/*Puruša* a je tu bohyně/*Prakrti*, jsou tu elementy a božstva (tj. tři *guny*). Tato síla, stoupajíc výš a výš, tak dosahuje (stavu) *Brahman*“/„tam“. A kvůli *Brahman* tu je démon nevědomosti a toto „umění“ poznání.
25. Duchové se nalézají uvnitř spojení větru se *svarúpou* a hlasitě se pohybují dle vlastní vůle a zanechávají za sebou takové věci jako datle či kousky kokosu (k *zahnání duchů lidí používají*

datle a kousky kokosu, takže možná my jsme duchové, o kterých se zde *Ramdas* zmiňuje).

26. Jsou-li tyto věci brány jako falešné, pak bez-myšlenková *svarúpa* může poznat své vlastní Já (duchové atd. jsou jen triky představitosti, stejně jako toto tělo). Avšak nejprve prostřednictvím této „zkušenosti“ poznejte tento svět jako svůj vlastní.
27. Jestliže se člověk pevně stabilizuje jako „vše“/universální vědomí (tj. když zapomene na vše), pak toto hrubé tělo přejde/pronikne do universálního těla“/„vše“. Proč by poté nemohlo *Paramátman*, které je Pánem světa, být také držitelem tohoto těla? (Nyní, když chápete toto „vše“, pochopte, že to je *Paramátman*, jež se objevilo jako toto „vše“ a vy neexistujete).
28. Kvůli tomuto větru a této *svarúpě* bylo podrženo toto universální tělo“/„vše“ a zjevil se *Brahma*, *Višnu* a *Mahéš* (nejprve zde bylo toto „universální tělo“/„vše“ a když bylo zapome-

nuto, objevilo se jemné a hrubé tělo, obě těla vytvořená *gunami*. Potom dochází k tomu, že něco znáte – to je *satva guna*; ale nevíte, co to je – to je *tamas guna*; a dáte tomu jméno – to je *radžas guna*). A poté se tato Skutečnost stala expanzí mnoha synů a vnuků (pokládáte-li se za hrubé tělo, přichází vám na mysl mnoho myšlenek ohledně vaší rodiny, dětí, vnoučat, předků apod.).

29. Nejprve byla tato žena zvaná *Prakruti* vymyšlena v tomto vnitřním prostoru. *Paramátman* si Sebe představil a ona byla vytvořena. Avšak její potomci, *guny* a elementy a mnoho objektů, nebyly vytvořeny z *Paramátman* (ty jsou vytvořeny z *Prakruti*).
30. Ona si pouze přála začít existovat, a poznávat, ale poté její potomci (*guny* a elementy) byly vymyšleny a Skutečnost se uvnitř tohoto univerzálního těla“/„vše“ projevila jako tito potomci/synové. Potom se bezmyšlenkovité Já projevilo jako *Hari* (*Višnu*), *Hara* (*Mahéš*)

a *Brahma*.

31. Poté *Brahma* vymyslel hrubý svět (tj. *buddhi* pojmenovávající to a tamto) a potom se ve společnosti tohoto přání“ „být a znát“ objevil hrubý svět. Tímto způsobem se vytvořil hrubohmotný svět *džívy* pánem *Brahmou*. (Vše od tohoto poznání až po hrubohmotné stvoření se objevilo prostřednictvím představivosti a *džíva* poté říká: „Já jsem a já vím“).
32. Tato „mnohost“ v *práně* byla vymyšlena a ve společnosti tohoto“ „přání“ být se objevilo „mnoho“ věcí. Poté se všechny páry, mužského a ženského pohlaví, projeví a vznikly čtyři druhy zrození. Prvním druhem je zrození z vajíčka; druhým druhem je zrození z dělohy.
33. Třetím druhem je případ, kdy se Samo-Jediné objeví z potních tekutin. Nejprve se tato Skutečnost stala touto“ „řečí“, a poté se narodí v *práně* z horkého potu (*mikro-organismus, virus, atd.*). A čtvrtým druhem zrození je to, kdy

se Samo-Jediné v důsledku tohoto větru“ „já jsem“ náhle objeví jako pučící semeno.

34. Když se Samo-Jediné narodí jako lidský plod, potom se bez-myšlenkovost stane *imaginacemi/představami lidské bytosti a prázdným představením, což jsou čáry a kouzla démona (tj. nevědomosti), a poznáním světa vytvořeného *Brahmou* (tj. vyprojektované intelektem/*buddhi* člověka). *(On je dobro a toto je zlo, atd., tj. mnoho odlišných individuálních konceptů, jež udržují tuto kontinuitu tělesné totožnosti).
35. Z tohoto Samo-Jediného uvnitř této“ „věci“ vzešla *radža guna* člověka; z tohoto ryzího poznání vzešla *tama guna* démona a z ryzího poznání vzešla *sattva guna*, jež má povědomí tohoto světa vytvořeného *Brahmou*.
36. Kvůli vědomí a nevědomosti se toto Samo-Jediné stane člověkem v *práně* a díky studiu véd (tj. *neti, neti*) se vydá po stezce pocitu“

„já jsem“. Stvořený svět vytvořený *Brahmou* je vymyšlen v důsledku vědění a nevědomosti.

37. Z tohoto universálního těla“/„vše“ vzešla těla“ „mnoha“ bytostí. Toto hrubohmotné stvoření se rozšířilo z této modifikace universálního těla“/„vše“ a tato“ „mnohá“ těla byla vytvořena díky neměnnému bezmyšlenkovitému Já.
38. Není-li tato pochybnost“ „zde“ pevně podržena, pak se universální“ „vše“ rozptýlí a vznikne hrubohmotné stvoření. A jakmile pochopíte bezmyšlenkovitost, pak se na základě tohoto pochopení dostaví *nirguna*. (Být universálním tělem“/„vše“ je pochybností pro To Samojediné, jež je mimo jakákoliv těla. Avšak když toto“ „vše“ není pevně podrženo, pak tu vyvstane mnoho druhů pochybností).
39. Když bylo zformováno toto hrubohmotné stvoření, jak ho poté dokáže Višnu vyživovat a ochraňovat? (Jak byste mohli být vědomím *Višnu*, když tu dochází k představivosti

buddhi/intelektu a vytváření“ „mnoha“ konceptů a otázek, atd.?) A jak bude toto bezmyšlenkové šetření uvnitř posluchače pochopeno?

40. Kdykoli se objevila Skutečnost v *práně*, pak je poznávána a chráněna touto prapůvodní formou (“já jsem“). Kvůli tomuto univerzálnímu tělu“/„vše“ jsou zcela zničeny způsoby“ „mnoha“ démonů (*objektů*) právě na základě této *sádhany*/praxe čirého/prostého vědomí.
41. Když“ „mnoho“ myšlenek podrží pevně v mysli tuto inkarnaci *Višnu* (*zapomeňte na vše a pak je tu přirozeně vědomí*), pak jsou tyto zlé a zkažené, záměrné a nekontrolované myšlenky zničeny. A potom díky tomuto vědomí se Višnu narodí v mysli a stane se místem *dharmy* (*vnitřní kvalita neboli povinnost vědět jediňě*).
42. Proto když se stanete tímto místem *dharmy* (tj. *poznání*), pak jste nazváni inkarnací *Višnu* (tj. **Avatar*). Ale ten, kdo nepraktikuje odda-

nost, je“ „na hony vzdálen *Átmanu*“, a potom se tato přirozená *svarúpa* přemísťuje pouze v noci, v temnotě nevědomosti. *(*Randžit Maharádž*: „*Avatar* značí klesnout dolů“; to znamená opustit svou *svarúpu*).

43. Vše, co se narodí v *práně*, je (časem) zničeno v důsledku své nevědomosti. A kvůli tomu je tato původní forma (poznání) zničena (Každou noc jsme vyřizeni/zničeni; když spíte, kde je toto vědění? *Randžit Maharádž*: Spánek je malá smrt).
44. Potom *Rudra* (on zapomene na vše) je probuzen a hrubý svět *džívy* bude tímto spálen. A v době zkázy bude vše v *Brahmándě* zcela spáleno.
45. Tímto způsobem došlo z“ „řeči“ bezmyšlenkového Já k stvoření, zachování a zničení tohoto hrubého světa. Proto je třeba, aby tomu posluchač věnoval plnou pozornost a byl pohlcen v této“ „řeči“.

46. Potom dojde k ukončení představivosti a rozpuštění stvoření. Poté bude pochopeno *Paramátman*. Ten, kdo pochopí toto rozpuštění pěti elementů, se nazývá *džnánin*.

Tímto končí 4.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Původ pozornosti (Přirozenost semínka)“.

Překlad z angličtiny – Aleš Adámek 2016

10.5 Přednáška o pěti druhích rozpuštění

|| Šrí Rám ||

1. Naslouchej (*zapomeň na vše*), protože tato pozornost bude mít za následek rozpuštění celého stvoření. Ale nejprve musíš vědět, jak se nazývají dvě rozpuštění uvnitř těla/*pindy*. Jedno je spánek a druhé je smrt (*Randžit Mahárádž – spánek je malá smrt*).

2. A když jde spát majitel tohoto těla (tedy *džíva*; potom tu je *Višnu*/vědění, *Brahma*/intelekt vytvářející koncepty a *Mahéš*/ne-vědění), který je vytvořen třemi *gunami*, jedná se o rozpuštění *brahmándy* prostřednictvím spánku. (To je třetí rozpuštění. Jakmile jsou díky pochopení odhozeny tři *guny*, potom *Brahma*/*buddhi* spí a jelikož je stvořitelem *brahmándy*, zmizí spolu s *džívou* i celý stvořený vesmír.)
3. A když přijde konec *Brahmy*/intelektu, je *brahmánda* zničena. (Když zemře *buddhi*, potom je člověk ukotven ve „vše“ a svět viděný skrze smysly přestane existovat.) A když nakonec přijde i konec všech myšlenek, potom by měl člověk jasně vědět, že přišlo velké rozpuštění (tedy *páté rozpuštění*).
4. Takže jsou dvě rozpuštění v *pindě* a dvě v *brahmándě*. To jsou celkem čtyři rozpuštění v rámci devíti kontinentů (tedy *pěti elementů* a *čtyř těl*). *Páté rozpuštění* se odehrává v *paramátma* a říká se mu rozpuštění

pomocí *vivéky*. (Spánek a smrt přinášejí rozpuštění *pindy*. V jejich průběhu je *pinda* zahalena nevědomostí. A jakmile se vědění opět probudí ze spánku, potom kvůli našim myšlenkám se *pinda*/individuální tělo znovu objeví. Ale provádí-li člověk *vivéku*, potom jsou *pinda* a *brahmánda* zničeny a je zakoušeno toto „vše“. To je opravdová meditace. A díky pokračování *vivéky* se toto „vše“ čili „já jsem“ rozpustí a zůstane tu jen ono Jediné *paramátma*. Tomu se říká rozpuštění stvoření pomocí *vivéky*.)

5. Je-li tu rozpuštění pěti elementů, potom byla *vivéka* jasně pochopena. A proto by nyní toto bez-myšlenkovité Já mělo být vneseno do zkušenosti „já jsem“. (Ty, jenž jsi toto bez-myšlenkovité Já, bys měl opustit své *buddhi/brahma* a zakoušet toto „já jsem“.)
6. Ale když přijde spánek, potom je pronikavost bdělého stavu odsunuta stranou a vše je okamžitě překryto hlubokým spánkem nebo sněním.

7. Potom se toto *, „já jsem“ stalo nevědomostí spánku a došlo ke zničení bdělého stavu. (Poznání/vědění musí zmizet, jinak člověk nemůže usnout ani zemřít. Ale pochopit toto „já jsem“ můžeš jedině v bdělém stavu.) Takže poslechni si nyní o období, kdy skončí tělo. Tomu se říká rozpuštění prostřednictvím smrti. *(*Siddhará-méšvar Mahárádž* – když usneš, stane se objektem tvého poznávání nevědomost.)
8. Když tělo ovládne nějaká nemoc nebo když člověka udolá velké utrpení, potom pět *prán* přestane plnit své povinnosti a opustí tělo.
9. Potom tento vítr čili mysl odejde a zůstane tu pouhá mrtvola. Člověk nemůže nikdy vědět, kdy a kde k tomuto rozpuštění prostřednictvím smrti dojde.
10. Třetí rozpuštění je spánek Pána *Brahmy*. Tehdy tento svět smrti a všechny stvořené věci skončí. (Tedy Pán *Brahma* je naše *buddhi*, které tvoří „mnohá“ jména a formy. A tento svět smrti je

naším bdělým stavem.) Potom všechno v tomto světě a všechny činnosti v práně jsou dočasně zablokovány. (Tento spánek *Brahmy* se objeví, jakmile se člověk snaží pochopit povahu této světské existence. Člověk se učí od svého Mistra, že tento svět je vytvořen našimi koncepty. A po odložení těchto konceptů se svět vytvořený Pánem *Brahmou*, čili naší *buddhi*, vytratí. Zpočátku jsou taková „ztišení intelektu/*buddhi*“ pouze dočasná a koncepty se opět vrátí a znovu vytvoří vymyšlený svět *džívy*.)

11. Potom ona jemná část *prány* setrvává v říši větru tohoto „já jsem“. A jakmile je čas tohoto „já jsem“ čili tohoto „vše“ zničen, potom se pán *Brahma* opět vzbudí. (Tedy tělesné vědomí se vrátí a *Brahma/buddhi* začne opět vytvářet a pojmenovávat „mnohé“ formy a tyto formy se začnou objevovat před tvýma očima. Ale když *Brahma* spí, tak tento svět zmizí a zůstane tu jen vítr tohoto „vše“.)

12. A hrubý svět je opět stvořen a trpící *džíva* se do něj znovu vrací a setkává se tu s ostatními trpícími *džívy*. Avšak ve chvíli, kdy nastane konec života *Brahmy*, přichází rozpuštění *Brahmy*. (Díky pochopení a duchovní praxi nastává „ukončení myšlenek“ a tomu se říká čtvrté rozpuštění, tedy konec *brahmáundy* a konec *Brahmy*. Je to zkušenost „vše“ a konec hrubého tělesného vědomí.)

13. (Nyní bude vysvětleno čtvrté rozpuštění.) Nepřicházejí-li po dobu sta let žádné mraky a vůbec neprší, potom je toto tělo zničeno a tato hrubá země je úplně rozpukaná. (Mraky našeho přesvědčení „já jsem tělo“/*avidja mája* jsou pryč a déšť žádostí ustal.)

14. Slunce pálí čím dál více, začíná spalovat zemi, jeho žár proniká až do podsvětí a pán *Šéša* chrlí jed. (Myšlenky jsou opuštěny a díky tomu může slunce poznání přirozeně zářit a je dosaženo nevědomosti podsvětí čili kauzálního těla – tedy pochopení, že tu nic není.)

15. V tomto prostoru (tedy v nule) hoří tento sluneční oheň/poznání a v podsvětí chrlí Šéša svůj jed. (Šéša znamená to, co tu zůstane, když je všechno zapomenuto. On je Svědkem a poznání, čili Šéšův jed „zde“ ničí kauzální tělo nevědomosti. Toto kauzální tělo je příčinou *pindy* a *brahmáundy*, a proto, když je zničeno, nemůže už docházet ke vzniku objektů.) Díky tomuto ohni a jedu je element země spálen; protože jak by mohl přetrvat?
16. Když se žár slunce stane nesnesitelným, tak se do všech směrů rozletí ohlušující zvuk (tedy „já jsem“). Všechny kraje v okolí hory *Méru* (tedy „já jsem“) jsou tímto mocným zvukem zničeny. (Zůstane jen *Méru*, vše ostatní je zničeno.)
17. Cokoli jiného kromě tohoto „já jsem“ – **Amarvati*, *Satjalóka*, *Vaikuntha*, *Kailáš* a další, a také svět těchto „mnoha“ věcí, to vše shoří na prach. * (Příbytek Pána smyslů a příbytky dalších bohů, tedy *gun*, jsou zničeny. Znamená to, že tělesné vědomí a smysly, a tedy

i tento svět objektů zmizí.)

18. Hora *Méru* se stala tímto konceptem „já jsem tělo“, její velikost tím poklesla a ona se nakonec úplně zhroutila. Potom Bůh (tedy skrytý *puruša*) a toto „vše“ pokračují dál v činnosti ve formě větru (nyní je zakoušen stav svědka; já nedělám nic a On dělá vše.)
19. Nejprve bude tato země spálena na prach. Potom na zem dopadne mocný déšť a element země se ve zlomku sekundy rozpustí v přívalu vody (tedy nejprve skončí vytváření hrubých objektů).
20. Zůstane tu jen obrovské množství vody, která však nakonec bude vysušena velkým elementem ohně. Potom se jednotlivé ohně sloučí a budou vytrvale žhnout. (Potom se malý oheň poznání uvnitř každého *džívy* rozšíří natolik, že tu zůstane jen bez-usilovné vědění/poznání. Potom přestane existovat pocit těla odděleného od vnějšího světa.)

21. Tento oheň je v *oceánu, tento oheň je ve třetím Šivově oku (tedy oheň poznání) a tento oheň je sedmi ohni, které obklopují sedm světových oceánů. Tento oheň je sluncem a blesky. (Slunce spálí tento svět jmen a forem a záblesky blesků představují mysl. Dříve chtěla mysl vědět tak „mnoho“ věcí, ale nyní chce prostě jen vědět.)
 * (Oheň je mocnější než voda, tedy vědění je mocnější než myšlenky a představivost. ³)

³Toto vše je podrobně vysvětleno ve 41. šlóce *Sadáčaru*: Verš 1733 – Jakmile se tento čirý prostor stane *čidánandou*, potom se v *Brahman* objevil mrak máji (tedy *vidja máji*). To s sebou následně přináší temnotu nevědomosti (tedy *avidja mája*) a mysl produkuje světla blesků a ono „bez-myšlenkovité“ začne hřmět „já jsem tělo“ (tedy ty, jenž jsi *Brahman*, si představuješ „já jsem *džíva*“ a mysl chce vědět tak „mnoho“ věcí.) Verš 1734 – V temnotě zapomnění a poblouznění hraje Bůh svou „hru“ a nechává bičovat zemi záplavami deště. (Ty jsi tím *Bohem*. Ty jsi *átma puruša* či *Íšvara* a tvou „hrou“ je *prakruti*. Ale kvůli nevědomosti a touhám se považuješ za tělo a *karmy* tvých minulých činů dopadají na tvou hlavu a ty jsi spláchnut povodní *máji*.) A teprve když začne proudit vítr pochopení, tak tato bez-myšlenkovost zažene přívaly těchto dešťů.)

22. Poté se tři velké elementy spojí do podoby tohoto větru (tedy vznikne bez-usilovné poznání. Díky tomu je tu pocit, že „existuje pouze Já“) a Bůh bude osvobozen z tohoto hrubého těla, které Jej věznilo, a on splyne se Svou původní formou, kterou je vítr (tedy stane se *purušou/svědkiem*).
23. Tento *puruša/svědék* se tedy stane větrem, jenž začne vanout do ničivých ohňů, které budou následně náhle uhašeny. Potom se v tomto *Parabrahman* rozletí vítr do všech možných směrů.
24. Tak jako se kouř rozptýlí ve vzduchu a zanikne, tak se i tento vítr rozptýlí v prostoru. Potom tato „řeč“ uvnitř tohoto „vše“ zcela utichne.
25. Pochop, že když tento vítr takto vyvane, tak se elementy a *guny* stanou *Brahman*. Tehdy *Íšvara/puruša* opustí Své původní místo Svědka uvnitř *nirvikalpy*.

26. „Tam“ končí vědění/poznávání a toto „světlo světa“ („já jsem“/existence) je zničeno a tato čirá esence spočine ve Své vlastní nehybné *svar-úpě*.
27. Kdykoli je tu tato „věc“, je tu „já jsem“ a je to čirá *sattva guna prakruti*. Ale jestliže tato *prakruti* není nic skutečného, tak proč by se mělo o tomto „já jsem“ vůbec mluvit?
28. Zničení *prakruti* je skutečnou *vivékou* a tomu se říká rozpuštění pomocí *vivéky*. Tím jsem „ti“ vyložil všech pět druhů rozpuštění. (Čtvrté rozpuštění je stabilizace v této *prakruti* čili v „já jsem“ neboli v poznání a pátým rozpuštěním je rozpuštění tohoto poznání.)

Tímto končí 5.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Přednáška o pěti druzích rozpuštění“.

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2016

10.6. Promluva o klamu

|| Šrí Rám ||

1. Je tu stvoření, zachování a zničení tohoto světa a potom byla vyslechnuta odpověď na tuto „řeč“. (*Guny* byly dány stranou a byl tu svět „všeho“). Avšak Paramátman je *nirguna* a je bezforemné. Ono je takové, jaké To vždy je.
2. Vzniknout, existovat a potom odejít; jako takové je toto spojení „řeči“, a proto to nemůže

být (věčné) *Paramátman*. Tato Skutečnost/*Paramátman* zcela vyplňuje počátek, průběh a konec. (Tato „řeč“ není také pravdivá. Ráno, když se probudíte ⁴, se objeví tato „řeč“ a poté přijde na řadu „mnoho“ myšlenek. A když usnete, tato „řeč“ neboli poznání přestane fungovat. Proto tato „řeč“ universálního vědomí/„vše“ nemůže být věčné *Paramátman*).

3. *Paramátman* je zde neustále a uprostřed se pouze zjevuje bezmyšlenkovité Já jako tento klam. Tento průběh „všeho“ je klamem/iluzí, nicméně zjevení tohoto klamu rozpouští/likviduje hrubohmotný svět.

⁴*Siddharaméšvar Maharádž*: Význam slabiky *Óm/aum* je „já“. Když na vás někdo volá, počáteční vnuknutí, které se objeví, je „Óh“, a to je forma slabiky *aum*. Tato zkušenost „já jsem“ je tu každý okamžik. V těle všech bytostí probíhá toto „já jsem“ den co noc. V každém jedinci/*džívovi* pokračuje vždy „zpěv vlastního pocitu bytí“. Nejprve tu byl *džíva*, potom se z *džívy* stal *Šíva* a poté, kdy pocit *džívovství* a *šívovství* odejde, zůstává tu původní stav. Avšak zkušenost tu nikdy není, ani na okamžik.

4. Během stvoření, zachování a zničení hrubohmotného světa a mezitím, kdy tu je přicházení a odcházení tohoto universálního vědomí/„vše“, je stále přítomno toto nepřetržité *Parabrahman*. A nakonec, když nastane rovněž konec této vymyšlené „*máji*/„vše“, On je tam.
5. Když tu je *vivéka*/rozlišování, pak tu je *Puruša* uvnitř této „řeči“. A když je na počátku* tato „řeč“, potom *Átman* je poznávající (tj. **potom tento svědek se sám stal tím, co je pozorováno**). Proto prostřednictvím bez-myšlenkovosti pochop Jeho. * (*Janovo evangelium 1.1. – na počátku bylo Slovo ...*)
6. I když je tento klam *máji*/„vše“ vnímán jako nehybný, jak by to mohlo být bez-myšlenkové pochopení, které je *Paramátman*? Jen velmi málo existuje ve světě těch, kdo získali takové pochopení.
7. Když *Paramátman* vystoupí nepatrně ze Svého místa, potom tu je tato promluva „věci“/„já

jsem“. Avšak ve skutečnosti je velký *Puruša* oddělen od tohoto klamu (tato „univerzální věc“/„vše“ je počátek času a klamu; a potom je *Puruša* Znalcem/Svědkiem ukrytým uvnitř a osvětlujícím tuto „věc“/poznané).

8. Když tu je tento klam *mula máji*, potom tam nemůže být bez-myšlenkovost. Přesto když je toto „já jsem“ v mysli, potom může být tato Skutečnost rozpoznána. Proto nyní pozorně poslouchejte a tento klam „já jsem“ se může proměnit v tuto neduální promluvu.
9. Je tu pouze Jedno *Parabrahman*, všude nahromaděné a Ono není nikdy pozměněno/modifikováno. Je-li tu zdání něčeho odděleného od této Skutečnosti, potom to něco je klamná forma.
10. Tato „řeč“ *mula máji* je koncept a v tomto konceptu jsou tři *guny* a pět elementů. A poté, kdy tyto elementy expandují, se toto bez-myšlenkové Já a klamné „vše“ projeví jako celý

svět plný „mnoha“ věcí.

11. Když tu je „já“ a „ty“, potom se toto bez-myšlenkové Já objeví jako klam. Když tu je (du-ální) uctívání, potom je toto bez-myšlenkové Já také klam a když tu je pochopení *Íšvary*, potom je bez-myšlenkové Já vskutku tímto klamem (tj. pozorování je také klam).

|| šlůka ||

„Já“, ty a hledající – to vše je klam. Bůh/Íšvara je vymyšlený a je také klam. Tento svět je vskutku iluzorní.

12. Kvůli této „řeči“ neboli klamu tu je zdání hrubohmotného světa. Ale v důsledku této „řeči“ se tento klam stává tímto bez-myšlenkovým Já. Neboť když se tato myšlenka *mula máji* stane ne-myšlením, pak je tou nejposvátnější Skutečností.
13. Nyní se toto bez-myšlenkové Já stalo tímto klamem „já jsem“, a proto toto bez-myšlenkové

pochopení je třeba jasně vstřebat. Pomocí následujících příkladů se posluchač může stát tímto bez-myšlenkovým já.

14. Když zapomenete na svůj vlastní přirozený „stav“ a vzdálíte se od něho hodně daleko někam jinam, nebo-li pokud nerozpoznáte to, co je vám tím nejdražším, pak tu je toto „já jsem“ a to je klam.
15. Je-li někdo opojen prožitkem „mnoha“ věcí/bohatství a Skutečnost se jeví jako tyto četné rozličné formy, nebo když tu jsou „mnohé“ zármutky či jste ovládnuti elementy, potom tu je tento klam pocitu „já jsem“.
16. Jestliže v této inkarnaci deseti smyslů si sebe představujete jako ženu; nebo když se tato Skutečnost ustanoví jako prázdné přetvářky; nebo když toto klidné a tiché Já v rámci vnitřního prostoru přijme tělesné vědomí, potom tu je klam pocitu „já jsem“.

17. Pokud *Paramátman* opomene chránit tento prostor (prázdnotu/nulu) nebo se vydá po chybné stezce za osvobozením; nebo když v tomto městě těla On zapomene na Sebe sama, potom tu je klam pocitu „já jsem“.
18. Když toto Já, které je s vámi, je ztraceno, a je tu nepozornost (viz 8.6.); nebo když zapomenete na sebe, potom tu je klam pocitu „já jsem“.
19. Když je tato „věc“, jež byla vnímaným objektem, zapomenuta nebo když tato *mula mája*/„vše“ je vyslechnuta a Skutečnost je opomenuta; nebo když se stanete bojácní kvůli útrapám tohoto snu (tohoto snu světa); potom tu je klam pocitu „já jsem“ (prvotní sen).
20. Pokud naruší kontinuitu myslí nějaká zlá znamení/předzvěsti věcí budoucích či prolhané fámy; nebo je-li vnímán objekt a v souvislosti s tím vyvstane strach; potom tu je klam pocitu „já jsem“. (*Randžit Maharádž* – kde je prostor, tam musí být strach ... V noci se procházíte

v temném lese a řeknete - „Óh! Něco tam je.“
Ve skutečnosti tam však nic není.)

21. Jestliže někdo spatří strom ze dřeva (*Siddharamešvar Maharádž: Tělo je chodící, mluvící strom*), anebo když mysl cítí, že elementy jsou skutečné; nebo když tato „věc“ není (*přítomna*) a mysl se nechá zmást a zaplést, potom tam je klam pocitu „já jsem“.
22. Jestliže se někdo strachuje a upadne do těchto bažin (*tj. začne si představovat svět oddělených jmen a forem*); nebo když kvůli touhám je toto místo moudrých vnímáno jako odražený obraz; nebo když sejdete z cesty a zatouláte se k bezvýznamnému, potom tam je klam pocitu „já jsem“.
23. Když tu je Samojediné *Brahman* a je pocíťován *džíva*; nebo když tu je Samojediné před/za samotným vnímáním a zjeví se *džíva*; nebo když Samojediné vnímá, a Ono se probudí, potom tu je klam pocitu „já jsem“. (*Když tu je Samoje-*

diné, co dalšího může být viděno? Když tu je Samojediné, jak by Ono mohlo spát?)

24. „Nyní by mělo být dovoleno této *mula máje* zůstat zde. Později bude osvojena Skutečnost“ (nechtít se vzdát poznání); nebo jestliže přijde na večeri* mrtvý člověk, pak tu je klam pocitu „já jsem“. * (Existuje pověra, že nedávno zesnulý/á se vrátí, aby se svou milovanou osobou společně povečeřel/a).
25. Jestliže cítíte, že iluzorní *„já“ dosáhne Jednoty uvnitř „věci“ v tomto nebo příštím zrození; nebo když vás jakožto muže/ženu chytí do pastí láska, pak tu je klam pocitu „já jsem“. * (Toto „já“ nemůže nikdy dosáhnout Skutečnosti; „já“ musí být opuštěno).
26. Když se objeví mrtvý člověk ve snu* a kvůli tomu pocit „já jsem“ začne žebrot; nebo když se tato nepřetržitá Skutečnost vyžívá v zahálčivosti/tuposti mysli, potom tu je klam pocitu „já jsem“. *(Další pověrou je, že nedávno ze-

snulý/á navštíví svou milovanou osobu ve snu. Avšak tato osoba/*džíva* je chodící mrtvý člověk, který se objevil uvnitř prvotního snu pocitu „já jsem“; potom ve snu (druhotném) uvnitř (prvotního) snu blaženost pocitu „já jsem“ žadoní o štěstí).

27. Je-li vše v tomto světě falešné a (*přesto*) je pocit „já jsem“ vyslyšen; nebo když mysl začne brebentit kvůli této síle „já jsem“; nebo když se Znalec pokusí dotknout této vznešenosti univerzálního vědomí/„vše“, potom tu je klam pocitu „já jsem“.
28. Jestliže věnujete přílišnou pozornost provádění rituálů, potom se poznání zkazí (*tj. člověk zabloudí ve světských záležitostech*); nebo jestliže kvůli znalostem zesílí klam (*tj. ego poznání*); nebo když toto Samojediné uvnitř tohoto „vše“ je (*konečně*) osvobozené od svých omezení, potom tu je klam pocitu „já jsem“ (*toto Samojediné je vždy osvobozené, a proto Ono je prostě snící, že je svobodné*).

29. Když tu je ego těla a ego činnosti; nebo když tu je ego kasty a ego rodiny; nebo když tu je ego poznání a ego osvobození; potom tu je klam pocitu „já jsem“.
30. Pokud *Paramátman* nechápe, co je spravedlnost, potom je Ono polapeno konáním bezprávní; nebo když toto klidné a tiché Já je vyburcováno egem, potom tu je klam „já jsem“. (Spravedlností je míněno být věčným Já; nespravedlností je míněno pokládat se za tělo).
31. Není-li tato „věc“, která všemu předchází, připomínána, nebo není-li toto bez-myšlenkové Já, které nastává po všem, pochopeno; nebo je-li toto nepřetržité *Parabrahman* zahaleno v domněnkách, potom tu je klam pocitu „já jsem“.
32. Přijmout nápravy, které nepřinesou tuto „zkušenost“ (tj. provádět „mnoho různých“ *sádhán/praxí*); nebo se hnát za prožitky čehokoliv, co není touto „zkušeností“; potom tu je klam „já jsem“.

33. Věnovat se něčemu, co nemá tuto „zkušenost“ jako svůj plod; nebo prostě dělat jógu, která postrádá toto poznání; nebo když se toto „klidné a tiché“ oddává tělesným požitkům (hrubého těla a všech těl), potom tu je klam pocitu „já jsem“.
34. Myslet si, že pán *Brahma* píše váš osud na čelo či věřit tomu, že bohyně *Suti* přijde k dítěti a přečte mu tento napsaný osud; nebo když „příběh“ Boha je souhrn všech těch pověr; potom tu je klam pocitu „já jsem“.
35. Toto nekonečné *Paramátman* se rozšířilo do klamu „já jsem“ a tento klam vyrostl ve společnosti nevědomých lidí (s jejich „mnoha“ koncepty a pověrami). Přesto abychom dostali/vyvolali toto pochopení *nirguna*, pak to nepatrné „já jsem“ musí být vytvořeno (Z tohoto klamu „já jsem“ přichází „mnoho“ klamů, jestliže se díváte navenek/dolů. Přesto z klamu „já jsem“ lze v případě, že nahlížíte dovnitř/nahoru pochopit Skutečnost, tj. konec klamu).

36. Když tu je toto hrubé stvoření utvořené z klamu „já jsem“, potom jak „tam“ může být *Brahman*? Neboť kromě *nirguna Brahman* je vše ve své podstatě klamem.
37. Jestliže se říká, že *džňánin* nemá žádnou *sam-sáru*, protože On „hovoří“ tímto (jazykem) „já jsem“; nebo pokud panuje víra, že *džňánin* neustále provádí zázraky i po Svém odchodu z těla, pak je to klam „já jsem“ (*Džňánin je Paramátman a On je za za/před touto „řečí“ pocitu „já jsem“; On unikl ze spárů máji*).
38. Zde vyvstala pochybnost. „Jestliže někdo uctívá *samádhi*/hrobku *džňánina*, může tam potom zakusit nějaké úžasné zázraky?“
39. Toto nekonečné *Paramátman* (tj. *džňánin*) opustilo pocit „já jsem“. Přesto síla *Paramátmanu* zde nepřestává mít „vliv“. Avšak jak by On mohl být zapleten a držet se této *vásány* (této touhy být)? (*Džňánin se netkne této síly poznání a existence. Přesto celé hrubohmotné*

stvoření nevědomého *džívy* má oporu v podobě tohoto poznání a toto stvoření by nemohlo ani na okamžik přežít bez této existence)

40. Taková byla pochybnost, která vyvstala a ta by měla být odstraněna Mistrem/Guruem. Potom lze díky bez-myšlenkovosti tento „příběh“ o klamu uzavřít.

Tímto končí 6.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Promluva o klamu“.

Překlad z angličtiny – Aleš Adámek 2016

10.7 Promluva o bezžádostivé oddanosti (*saguna bhadžan*)

|| Šrí Rám ||

1. „Díky bezmyslenkovité esenci je toto „já jsem“ uvolněno ze svých omezení a je zde *Džňánin* a Světěc. Pokračuje však dále jejich síla?“

2. Tato bezmyšlenkovitá *svarúpa* se stala pochybností posluchače. Jestliže ale pochopíte bezmyšlenkovitou *svarúpu*, pak nebude tato otázka kladena. Proto buďte pozorní a naslouchejte, říká řečník (zahodte každý koncept a pak žádné otázky nevyvstanou).
3. *Džňánin* došel osvobození a odešel (odešla myšlenka jsem *Džňánin*) a následně tato síla *Paramátman* (*Džňánin*) pokračuje v činnosti. On je však Skutečností a nemůže se znovu vracet a držet se této touhy/*vásany* „být“ (celý svět funguje a je chycen v tomto poznání máji. Kvůli této *vásaně*, tj. touze být, se každá bytost rodí znovu a znovu. Jedině *Džňánin* se z této touhy uvolnil a je osvobozen.) (Maharadž – Jak se mohu vracet? Já neexistuji.)
4. Lidem se zjevují zázraky a oni je považují za skutečné. Proto by měla být pochopena bez-myšlenkovitost (pak se nebudou objevovat žádné takzvané zázraky).

5. Jestliže se za života vzdáte „mnohosti“ jmen a forem a tohoto „já jsem“, které je podporou pro zjevení se tohoto světa, pak to by mělo být nazýváno skutečným zázrakem. Následně byste měli přímo pochopit bezmyšlenkovité „Já“, které je uvnitř této věčně přítomné „zkušenosti“ (tj. zázraku).
6. *Paramátman* je vždy zde, i když jste „vy“ (myšlenka „já jsem“) neodešli, avšak v tomto světě Ho lidé vidět nemohou, jelikož nazírají skrze své smysly (nedokážou spatřit tento zázrak a ani *Džňánina*; dokážou vidět pouze jeho tělo vytvořené z prachu). Proto když se objeví tento zázrak „já jsem“, neměli byste říci na tuto „řeč“ nic? (*Maharádž* – držte pusy!) (Upovídaná mysl se utiší, a jakmile pochopíte, že „mnohost“ věcí byla vytvořena výhradně vaší brebentící myslí, tato „řeč“ bude slyšena.)
7. A jen co se „víra v „řeč“ stane bezmyšlenkovitou, pak se upřímný hledající skutečně stane Bohem. Vše ostatní je vskutku prázdnou ima-

ginací a hloupou představou. (*Maharádž* – ve své meditaci adepti spatřují bohy a mnoho věcí, avšak mají vášnivou mysl) (*Maharádž* – jaká víra je zapotřebí, když jste On)

8. Třebaže si někdo může přát vnímat Skutečnost v tomto snu „vše“, přesto však, jak může tato Skutečnost kdy opustit toto „tam“? (Když se snažíte spatřit Skutečnost, tak uvidíte něco jiného, tj. původní sen tohoto „vše“; spatříte svůj odraz. Proto by měla být opuštěna každá touha, i tento sen a touha být touto Skutečností.) A pokud kvůli tomuto snu tvrdíte, že Skutečnost je pořád pamatována, jedná se pouze o objektivní poznání, které je chápáno (pak vytváříme jiný sen uvnitř původního snu a můžeme tvrdit, že při hrobce/*samádhí Džňánina* vidíme úžasné zázraky. Skutečnost však nelze být pamatována a ani si Ji nelze představit prostřednictvím mysli. Byla to jen naše touha spatřit Ho, která přinesla toto zjevení/zá-

zraky).⁵

9. Je to tedy vaše představa, že se v původním snu „já jsem“ objevila tato „mnohost“ věcí. Ale Skutečnost není tímto hybným objektem a ani věcí, jíž si lze pamatovat.
10. Pochybnost byla objasněna; neměli byste si představovat znovuzrození *Džňánina*. Pokud jste nepochopili tuto *nirgunu*, tak se žádá rozlišování/*vivéka* a měla by být pochopena bezmyšlenkovitost.
11. Džňánin došel osvobození a odešel a Jeho síla v tichosti, bezsilovně pokračuje (tak jako vždy pokračovala).

⁵Komentář Šrí Siddharaméshwara Maharadže: K dosažení nadpřirozených sil a předvádění neobyčejných zázraků může dojít jedině tehdy, když se oddělíte od *svarúpy* ve zdroji. Je to jako vytvoření dalšího snu v naprosto zničitelném divném snu, jímž je svět. Proto by adepti *Paramarthy* neměli upadat do zmatku spjatým s nadpřirozenými silami.

12. Pomocí tohoto „já jsem“ byste měli kráčet po stezce šlechetné statečnosti a šířit tuto bezžádostivou oddanost Boha / *saguna bhadžan*. Nikdy byste neměli nechat toto přesvědčení upadnout a pokračovat po cestách pochybnosti.
13. „Mnohost“ by měla provádět/opakovat mantru (Já jsem On) a měla by vykonávat pouť do „já jsem“; mnohost“ by měla nechat tuto sílu narůstat prostřednictvím intenzivního zřeknutí/*vajrágja*.
14. *Jakmile je zde přesvědčení o „Já“ (Já neexistuji), pak bude na této cestě poznání vaše síla narůstat. Vy jste tím Jedním uvnitř každého a vaše „osamocenost“ by neměla být nikdy přerušena. (*Randžit Maharádž: držte se ze spárů myšlenek*) *(*Siddharaméšvar Maharádž věnoval tomuto jednomu verši mnoho promluv.*)
15. Vaše víra by měla být ukotvena buď v *Guruovi* nebo Bohu (tj. *puruša*). Bez této víry tu jinak zůstane marná a prázdná „věc všeho“ (*toto*

„vše“ marně tvrdí „Já jsem On“)

16. Takže, v *nirguně* se objevilo toto poznání. *Saguna* poznání by proto mělo být učiněno nevnímátným *Brahman* (*saguna* by se měla rozplynout v *nirguně*). Ale pokud je Skutečnost vyplněna, je tu ono „poznané“ ve vlastnictví *puruši/prakrti* (pak vyvstává opět dualita; Znalec/*puruša* a poznané/*prakrti*)
17. Není-li zde žádná oddanost a žádné poznání, pak vstoupí mezi *purušu* a Jeho *prakrti* pýcha na tělo. Proto by nemělo být od opakování „já jsem“ upuštěno.
18. Když Znalec vypustí bezžádostivou oddanost (*saguna bhadžan*), pak selže (člověk může pochopit oddanost *saguna*, avšak jestliže chybí víra, pak se opět propadne do tělesného vědomí; *Maharádž* – víra v „Já“ (Sebe sama) je nejlepší). Proto by neměla být bezžádostivá oddanost/*saguna bhadžan* nikdy zanechána (jakmile přijde pochopení *nirguna*, bezžádostivá odda-

nost, tj. bezusilovné poznání, by mělo být ponecháno sobě samému; jestliže není pochopení *nirguna* udržováno a zvětšováno, pak budete náhle smeteni záplavou *máji*.)

19. Ve třech světech se této oddanosti/*saguna bhadžan* prováděné bezžádostivým intelektem/*budhi* nic nevyrovná. Bez Mistra však nebude tato bezžádostivá oddanost plně završena.
20. Jestliže jsou *bhadžany* prováděny s touhou, pak tohoto ovoce/plodů může být dosaženo, avšak jakmile je zde bezžádostivá oddanost, pak tu bude jednota s Bohem. Přesto pochopte, že mezi tímto ovocem/plody a Bohem je obrovský ležící prostor tohoto „vše“.
21. Ve vlastnictví Boha je „mnohost“ ovoce, avšak Bůh je tím pravým ovocem, které je ukryto uvnitř tohoto „vše“. Proto by zde díky této „řeči“ měla být bezžádostivá oddanost k *Paraméšvarovi* (a to mimo oblast *išvary/puruši*,

což znamená, že by tu mělo být – že dokonce nechci ani poznávat a nechci ani být).

22. Toto ovoce/tyto plody bezžádostivé oddanosti/*saguna bhadžan* jsou tak obrovské, že se vaše síla rozroste mimo všechny hranice. Jaké jsou plody dosažené ubohými a bezmocnými individualitami/*džíva* v porovnání s plody *Brahman*?
23. Pokud si oddaný drží v mysli toto „já jsem“, stává se sám Bohem. Tudíž by „tam“ nikdy nemělo být dovoleno, aby vyvstala oddělenost (tj. má „tam“ být bezžádostivost).
24. Když se síla, která je uvnitř *prakti/puruša* stane zajedno s Bohem, pak se vás nikdy nedotkne smrt. V *Brahman* je pak podstata/příběh universálního vědomí/„vše“ totéž jako nepatrný hmyz.
25. Proto by měla být bezžádostivá oddanost/*bhadžan* (tj. nechci nic z tohoto světa,

nechci ani poznání) udržována, dokud není dosaženo ryzího poznání *Brahman*. Tři světy v porovnání se Skutečností zcela vyblednou.

26. „Zde“ v *saguně*, světlo intelektu nevystoupalo k ryzímu poznání. Tato vznešenost, všudypřítomnost a úspěch „já jsem“ je však tímto *Parabrahman* (proto udržujte toto poznání, dokud není dosaženo Boha)
27. Když řev/burácení Jeho písně dojde do této bezmyšlenkovité promluvy, ten, kdo byl pouze v *práně* se absorbuje „tam“ (*Maharádž – řvěte jako lev; Já jsem On*)
28. Pak se zmatenost z klamu „zde“ neobjeví. Potom není Skutečnost/*paramártha* skryta a úplná spokojenost není poskvrněna.
29. Díky neustálému rozlišování mezi správným a nesprávným, se ve vás ukotví bezmyšlenkovitost a obdržíte intelekt/*buddhi* Boha; ten se pak nikdy neobrátil nebo nikdy nezmění.

30. Když je oddaný naprosto neodlučný od Boha, pak Skutečnost/*Paramátman* předá svůj vlastní intelekt/*buddhi* Sobě samé/*Paramátman*. Z tohoto důvodu tu musí být tato „řeč“ Boha *saguna*. Proto buďte bdělí a naslouchejte.

|| půl šlůky ||

*Já sám jsem jim předal inteligenci, díky níž přijdou ke mně.

*(*Bhagavadgíta* 10.10)

31. Tato bezžádostivá oddanost/*saguna bhadžan* by měla být prováděna, dokud tu není ryzí poznání Brahman. Pak je zde naprostá spokojenost této *nirguny*, již dosáhnout je v tomto světě nejobtížněji (pokud zůstanete v tomto světě, pak dosažení Jeho je nejobtížnější.)

Tímto končí 7.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Promluva o bezžádostivé oddanosti (saguna bhadžan)“.

Překlad z angličtiny – Gabriela Adámková 2016

10.8 Přednáška o *saguně* (Zapomeň na vše a je tu On)

|| Šrí Rám ||

1. Nasloucháš-li ukotven v této „zkušenosti“, potom může vskutku dojít k tomu, že *saguana* dosáhne Skutečnosti. Ostatní, kteří tuto „zkušenost“ nemají, jsou zbláznění do smyslových objektů a to jim přináší jen nezměrné utrpení.

2. Pokud pečlivě prozkoumáš podstatu „mnohých“ drahokamů a „mnoha“ bohatství, tak už nebudeš muset dál trpět. A proto se nikdy nepouštěj do debat, které ti nepřinášejí tuto „zkušenost“.
3. Až tě omrzí velkolepost tvého vězení, potom může přijít pochopení této „zkušenosti“. A když potom jednoduše setrváš v tomto poznání, nebude už těžké osvojit si bezmyšlenkovitost *Puruši*.
4. Musí v tobě *vyklíčit semínko poznání, a potom může být odhozen zlovyk vytváření objektů. A jakmile přijde tato *saguna* „zkušenost“, měl bys už naslouchat jenom její řeči. *(*Randžit Mahárádž* – „poznání je semeníštěm světa“. Pochop, že poznání, čili *mula mája*, je semenem a ze semene vzejde klíček. Tím vzniká myšlenka či koncept a nastává vytváření a pojmenovávání „mnoha“ forem, které vytvářejí tento hrubý svět.)

5. Jestliže dokáže tato *saguna* „zkušenost“ vyvolat v nějakém člověku osvobození od nemoci tělesného vědomí, potom by takový člověk měl zcela přijmout tento lék „já jsem On“. (Když pochopíš jednou, tak proč bys nemohl chápat pořád?)
6. Ale jestliže spolkneš lék, který postrádá tuto „zkušenost“, potom je toto „vše“ zcela zničeno. Protože potom *mula mája* koná své činnosti na základě domněnek a to, co bylo Skutečností, nyní zhloupne.
7. Pokud tato „zkušenost“ nepřijde a toto božské místo „vše“ není v tobě vytvořeno, potom bys měl vědět, že jsi byl v tomto životě oklamán.
8. Pokud není díky hledání pochopena tato příčina (tedy semínko poznání, které je příčinou tohoto světa) a pokud není pochopeno ono Jediné uvnitř této „věci“, potom toto Jediné umírá v *práně* (jako obyčejný *džíva*).

9. A proto by moudrý člověk nikdy neměl konat své činy na základě domněnek, protože takové léky jsou dozajista škodlivé (tedy udržují tě v tělesném vědomí).
10. Protože když tento „rámec naplněný vodou“, tedy líný a nenasytý člověk koná své činy, tak to znamená, že bez-myšlenkovitost poklesla na úroveň pouhého zrádného intelektu/*buddhi*. A proto pochop, že bez pečlivého zkoumání nemůže klam tělesného vědomí odejít.
11. Potom se stane to, že se člověk na základě toho, co mu řekli druzí, ztotožní s tímto „domem“ těla. ⁶ Takový je klam, ve kterém tě udržuje

⁶(*Siddharaméšvar Mahárádž* – Na začátku někdo, kdo je sám nevědomý, nabude přesvědčení, že ví co a jak a stane se z něj učitel, který začne učit své následovníky a vštěpovat jim své teorie. Tím z nich udělá „experty“ jako je on sám... Jednou byl jeden „vyznavač vína“, který upřímně věřil tomu, že víno je tím nejlepším prostředkem k odstranění utrpení a dokáže zdolat každou bolest. Proto se rozhodl, že zbaví všechny lidi utrpení, a otevřel si vinný bar, kde začal zdarma nalévat lidem

lstivé ego. A proto by člověk neměl nikdy naslouchat „mnohým“ myšlenkám a měl by hledat Skutečnost. (*Randžit Mahárádž – toto tělo je tak zrádné, to ti řeknu. Až budu odcházet, neřeknu mu ani „nazdar“.*)

12. Pokud pozřete hrubé jídlo, které není očištěné, a pokud přijmete toto klamné ztotožnění s tělem, potom to znamená, že Skutečnost poklesla na úroveň prány. Pokud toto bez-myšlenkovité Já věří falešnému, znamená to, že zhlouplo. (*Toto „já jsem“ je naším skutečným jídlem*

víno. Jeho upřímným cílem bylo osvobodit celý svět od utrpení tím, že každého opije, jako sám sebe. Takže pokud jeho konání pokládáme za milosrdné, měli bychom za milosrdné pokládat rovněž činy všech matek, otců, učitelů a mistrů, kteří jsou všichni zaslepeni opilostí vínem nevědomosti. Říkají svým dětem a všem, kdo chtějí uniknout ze zajetí pout světského života: „Milí zlatí! Chovejte se tak, jako vaši předkové. Pořídte si manželky a vychovávejte děti, neúnavně dřeťe do úmuru, abyste jim zajistili obživu a prožívejte tak „šťastný“ materiální život. To je jediný skutečný smysl a cíl života. Všechny řeči o tom, že tu je nějaký vyšší cíl zvaný *paramártha* (Nejvyšší dosažení) nejsou nic jiného než lži.)

a naším přístřeškem je obloha/prostor. Bez nich bychom nemohli žít ani okamžik. Toto hrubé tělo musí být pečlivě prozkoumáno a pochopeno – jediné tehdy se stane pročištěným tělem tohoto „vše“.)

13. Stýká-li se člověk se zlodějem, je jisté, že bude zabit. Tento zrádce musí být odhalen a je nutné se mu vyhýbat. (*Randžit Mahárádž* – mysl je zloděj)
14. Existuje mnoho „velkých“ mužů v oranžových šatech, kteří ti dají v rámci tohoto „vše“ nějakou novou **mudru*, kterou máš praktikovat. (Tedy buď *On* a zapomeň na všechny takové „mnohé“ berličky). Existuje „mnoho“ podvodných praktik, které bys měl prokouknout a pochopit, že jsou klamné. *(*Aby upoutali tvou pozornost*).
15. Pochopíš-li slávu a velikost *paramátma*, je tu náhle přítomno štědré a bohaté místo onoho „vše“. Ale když se toto nekonečné *paramátma*

dívá očima tělesného vědomí, stane se z toho jen klamný příběh tvé představivosti, který má potupný konec.

16. Poznání, které postrádá tuto *saguna* „zkušenost“, nikdy nepřináší dokonalou spokojenost onoho „tam“. Setrvávání ve světě „mnohých“ domněnek může přinést této „zkušenosti“ jen utrpení.
17. Člověk se potom učí jen různé *mantry* a *jantry* a kvůli takové nevědomosti je Skutečnost uvězněna v *práně*. Jejich účinek je asi takový, jako kdybychom se snažili vyléčit umírajícího člověka tím, že bychom ho přikryli prostěradlem.
18. Nemá-li lékař potřebnou „zkušenost“, potom *dítě, které léčí, nejspíš zemře. K čemu je potom lék tohoto „vše“? (Lékař tě dokáže jen udržet v tomto těle) *(Jsme jako hrající si děti; ty si vezmou pár kamenů a říkají: tohle je talíř a tohle je hrnek a tohle je Bůh a tak dále. Všechno je to ale jen jejich představivost.)

19. Potom je v tomto vnitřním prostoru „já jsem“ veliké utrpení a pokud se stydíš se toho lékaře zbavit (bojíš se toho, co by lidé řekli, kdybys šel touto cestou), pak bys měl být považován za vraha svého vlastního *átma*.
20. Pokud se jen předvádíš a vyvyšuješ se nad někoho, kdo má skutečné sebepoznání („já znám tohle a tamto“), potom se jen utápíš ve své nevědomosti. Řekni mi, kdo z vás dvou tím utrpí ztrátu? A proto bys měl pochopit bez-myšlenkovitost.
21. Bez-myšlenkovitost je odstraněním hříchu; bez-myšlenkovitost je zapomenutím na utrpení způsobené narozením; bez-myšlenkovitost přijde přirozeně sama, pokud budeš setrvávat v této „zkušenosti“.
22. *Paraméšvara* může být poznán, pokud pochopíš, kdo jsi (tedy „já jsem poznání“). Protože pokud je toto poznání odevzdáno *átmanu*, je tu bez-myšlenkovitost čirého poznání.

23. Pokud člověk pochopí, kdo a jak vytvořil *brahmánda* (tento hrubý vesmír byl stvořen z *prakruti* a objektivizace), potom může být díky bez-myšlenkovitosti poznán skutečný „konatel“ (*puruša*).
24. Avšak jakmile „tu“ zůstávají pochybnosti a domněnky, potom je jakákoli *paramártha* (duchovní cesta) neúčinná. Protože pochybnosti, pokud tu není tato „zkušenost“, tě stáhnou do *prány*.
25. Toto bez-myšlenkovité Já je esencí *paramárthy*. Je-li však tato „řeč“ zpochybňována, potom se toto bez-myšlenkovité Já stane pouhým nízkým tělem. Vskutku, pochop, že pokud *átma* přijme to, co je falešné a ještě je na to hrdé, potom pokleslo a stalo se tím nejnižším z nejnižších.
26. „Tady“ bylo dosaženo hranic, kam tě může dovést tato „řeč“. Pokud si to neuvědomuješ, nemůžeš pochopit *paramátma*. Avšak věz, že pokud tu není nepravdivé, tak jsi tím nejvyšším

uvnitř tohoto „vše“.

27. Pocit „moje“ při uctívání je jen falešnou okázalostí. A proto bys měl setrvávat v bezmyšlenkovitosti pravého poznání. Protože ani tato tvá „řeč“ není správnou odpovědí a potom ten, kdo je ve skutečnosti Pánem, prožívá utrpení. (To ty jsi Pánem, ale zapomněl jsi na Sebe a říkáš „já jsem“. Avšak ve skutečnosti žádné „já a moje“ neexistuje.)
28. Pravda se stala touto „řečí“, a proto musí být poznán ten, kdo tuto „řeč“ stvořil. Z toho důvodu je potřeba hledat a náležitě pochopit, co je kořenem vzniku této *máji*.
29. Pravda se stala touto rozpravou *saguna*. Nicméně, pokud člověk setrvává neustále v „já jsem“, podaří se mu tuto Pravdu odhalit. V posluchači musí pracovat tato bdělá *antah-karana* a to, co tu vždy bylo, musí být v tobě odhaleno. (Tedy To, co tu vždy bylo, je a bude, musí být realizováno).

30. *Brahman* stvořilo tuto rozpravu *máji* a kvůli tomu se ono „tam“ stalo tímto pocitem „já jsem“. Následně bylo *brahman* zapomenuto a zůstalo tu jen „já jsem“. A proto by měl posluchač pochopit tuto *nirguna* Pravdu.
31. Pokud se uvelebiš v této „zkušenosti“, potom na tebe právě zakoušená jména a formy opět vyskočí a toto bez-myšlenkovité Já opět začne provádět „mnoho“ bolestných činností tohoto světa.
32. Pokud se tato „řeč“ stane právě zakoušenými činnostmi, potom je spokojenost této „zkušenosti“ zničena. Setrváváš-li však v úplné spokojenosti této „zkušenosti“, potom se právě zakoušené zkušenosti jmen a forem rozplynou. (A proto si udržuj od těchto věčně se měnících zkušeností odstup.)
33. Tato „zkušenost“ patří ke dvojici *prakruti/puruša* a proto by mělo být „vyslovováno“ jedině „já jsem“. Tato dvojice by měla být s láskou

opatrována a poté by měl být *puruša* vyvázan ze Svého vztahu a realizován.

34. Jsou tu právě zakoušené zkušenosti jmen a forem, je tu tato „zkušenost“ a je tu Pravda. Pokud bude posluchač velice pozorně ochraňovat tuto dvojici *prakruti/puruša*, potom tu zůstane pouze bez-myšlenkovitá Nejvyšší Skutečnost.

Tímto končí 8.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Přednáška o saguně (Zapomeň na vše a je tu On)“.

Překlad z angličtiny – Martin Vinkler 2016

10.9. *Puruša* a *Prakrti*

|| Šrí Rám ||

1. Stejně jako byl v prostoru vytvořen vítr, tak byla v *Brahman* stvořena *mula mája*. Ve větru jsou ukryty (neprojevené) tři *guny* spolu s pěti elementy.
2. V *banyanovém* semínku je obsažen latentně strom, ale když semínko rozpúlíte, a hledáte uvnitř, žádný strom zde nespátříte; je tu jen

samotné semínko stromu. Přesto z něho může vyrůst celý *banyanový* háj s „mnoha“ *banyany*.

3. Stejným způsobem je *mula mája* semennou formou, jež se rozšířila uvnitř toho „tam“. Proto je třeba hledat přirozenost/*svarúpu* této *mula máji* a to nejlepší je třeba pochopit.
4. „Tam“ se objevily dvě části ([prostor a vítr](#)). Proto byste měli pomocí rozlišování/*vivékya* získat *Purušu*, který je uvnitř této „zkušenosti“ ([Prakrti](#)). Protože když tu je tento stav změněný uvnitř neměnné *svarúpy*, pak se Átman objeví jako vítr.
5. Uvnitř Skutečnosti je „dovednost“ poznání a zdroj „světla světa“ ([tj. existence](#)). Když se spojí tento vítr a poznání, pak by se to mělo označit jako *mula mája* ([tato „dovednost“ poznání nevidí svět, ve skutečnosti celý svět vyhladí. Zároveň je to základna, na které se tento svět objevil. Stejným způsobem toto „světlo světa“/existence není tímto světem, ale světem](#)

uvnitř tohoto světa).

6. (Slovo *sarita* v jazyce maráthí značí řeku, a rovněž je to ženské jméno). Jestliže někdo řekne: „Zde je *sarita*“, pak si pod tím můžete ve své mysli představit nějakou ženu, ale když se na to podíváte, vše co spatříte, bude voda v řece. Kdo má rozlišovací schopnost, chápe, že *mula mája* je právě taková. (*Maharádž*: „Dítě řekne, oče podívej, to je voda“, a otec odvětí: „Ne synu, to je moře“ ... čímž svému synovi naloží další koncept/nevědomost. V tomto světě slov jsme si vyprojektovali nespočet konceptů. Díky síle slova bylo vytvořeno tolik věcí. To, co je pouze vodou, se označuje jako kaluž, řeka, oceán, atd. a potom se kaluž, řeka, atd. zdá existovat. Ale když z mysli odhodíme všechny tyto vymyšlené formy a jména, pak je pochopeno to, co v podstatě existuje, tj. jediné voda).
7. Vítr je poznání a „světlo světa“/existence. Avšak lidé nazývají tuto *mula máju* Skutečností. Tato *mula mája* je *Puruša* spolu se Svou

Prakrti, a to je řeč pocitu „já jsem“ (neboť věčný *Puruša* je překryt pomíjivou *Prakrti*).

8. Označují *Prakrti* jako vítr a pak nazvou *Purušu* „světlem světa“ (ale toto „světlo světa“ existuje spolu s větrem). Může se označit jako *Puruša/Prakrti* neboli *Šiva/Šakti*, ale i tak to je pouze tato „řeč“ pocitu „já jsem“.
9. Přesto v tomto větru je poznání a také toto ryzí poznání. A toto ryzí poznání je *Puruša* uvnitř Své *Prakrti*. Proto byste měli mít víru ve Znalce tohoto „příběhu“ (pochopte, že On je navždy mimo vše, co je viděné či vnímané).
10. Lidé říkají, že vítr je *šakti/síla* a toto poznání je *Íšvara/Šiva* (ale tak to není; On je Znalec a Jeho pouhá přítomnost přináší poznání a poznané/sílu). A oni říkají, že toto spojení napůl muže a napůl ženy, tj. *Ardhanari-Natéšvara* je *Parabrahman*. Avšak to není *vivéka*.

11. Tato *guna* poznání je ve větru a to je pozornost *Íšvary* (*Íšvara* je pozorující *Puruša*, bez Něho by zde nemohlo existovat poznání, ale On není poznáním). Poté se z větru objevily tři *guny*.
12. Tato *satva guna* uvnitř *gun* je Skutečností, avšak toto ryzí poznání se objevilo jako pozornost poznávání. A když jste držitel těla, potom je toto poznání označeno jako *Višnu*.
13. Celý hrubohmotný svět funguje uvnitř části tohoto poznání, které je „řečí“ neboli „zpěvem“ Boha. Toto ryzí poznání může být rozmotáno z této spleteniny jen tehdy, když chápete bezmyšlenkovitost.
14. To Samojediné bylo rozlomeno vedví a rázem je tu poznání, které bylo rozeseto a umístěno jen v *práně* (tj. „mnoha“ jedincích/*džíva*). Ale jestliže tu je neustálé poznání, pak Samojediné existuje jako toto universální tělo/„vše“ a to je všude.

15. Potom se tato Skutečnost nazývá „světlem světa“ a kvůli tomuto „světlu světa“ se Jedno jeví jako jedinec/*džíva* v *práně*. Toto Jedno by mělo pochopit, že tyto smyslové zkušenosti nastávají uvnitř tohoto vědomí, tedy stále přítomné zkušenosti „já jsem“.
16. Jsou-li ve světě ptáci, divoká zvěř, hmyz a nepatrná stvoření, pak Jedno uvnitř každého žije v *práně*. Avšak přesto toto poznání, které vibruje/hraje v universálním těle/„vše“ *Puruši*, je tímto *Parabrahman* (vědění je společné pro všechna stvoření a Znalec, poznané a poznání – to vše je Jedna Skutečnost).
17. Tělo je chráněno tímto poznáním a kvůli této *sattva guně* zůstává ve světě To Samojediné jako *džíva*. Tímto nepřetržitým poznáním se Samojediné skryje a chrání.
18. Poznání ochraňuje každého tvora v tomto světě, a proto se nazývá „světlem světa“. Když Skutečnost vstoupí do *prány*, pak *Brahman*/To „tam“

zanikne uvnitř *máji*/iluze „zde“.

19. U kořene došlo k přeměně poznání, které se později rozšířilo. Tímto způsobem se nekonečné *Paramátman* stalo „mnoha“ kapkami, podobně jako se z jednoho proudu rozstříkne nespočet kapiček vody.
20. Je tu Bůh/*Puruša* a Bohyně/*Prakrti*, božstva/*guny* a elementy, avšak *Paramátman* bychom neměli označovat jako falešné. Je to To, co se pohybuje díky Své vlastní síle v hrubohmotném světě.
21. Toto věčné *Paramátman* se rozprostřelo všude díky větru a přirozenosti/*svarúpě* (*prakruti/puruša*); neboť díky Své vlastní touze* se přeměnilo do „mnoha“ forem. Ale pak nevědomá osoba v *práně* vzhledem ke klamu „já jsem“ přináší Samotnému *Paramátman* příliš mnoho potíží. * (Říkáme: „Proč mi to Bůh udělal?“ Ale my jsme tímto věčným Bohem a kvůli našemu „přání“ být/existovat a našim touhám

jsme se stali nevědomým *džívou*/odděleným jedincem).

22. *Džňánin* nemá žádné přání, a proto Skutečnost není nucena trpět. Pomocí této „řeči“ (tj. přání) by tu měla být studie poznání *Átman*.
23. Je-li tu tato studie Sebe-poznání, pak univerzální tělo/„vše“ porazí jakoukoliv *karmu*. A když tu je tato věčně-přítomná „zkušenost“ a bez-myšlenkovitá Pravda, pak zde nezůstane žádné tělesné vědomí. (*Karma* je touhou vyvolaná činnost. Avšak v této „zkušenosti“ přijímáte, aby se stalo to, co se má stát, a aby odešlo to, co má odejít; „já se o *karmu* nestarám“).
24. **Karma* však bez poznání není vyčerpána a bez-myšlenkovité *Paramátman* se nikdy nemůže přihodit. A bez *Sadgurua* nezíská toto bez-myšlenkovité Já pravděpodobně ani poznání. (*Maharadž* – K tomu, abyste získali poznání, *Gurua* nepotřebujete, ale vy jste to nevěděli; avšak k tomu, abyste se dostali za/před

poznání, k tomu potřebujete Mistra ... vy nemůžete zabít sami sebe). *(Dokud sebe pokládáte za hrubé tělo, pak musíte snášet svou karmu/plody minulých činů).

25. Proto byste měli vyhledat *Sadgurua* a pevně se usadit ve společenství Jeho Pravdy. Měli byste v sobě provést šetření a pochopit, jak se toto bez-myšlenkovité Já stalo těmito hrubými elementy.
26. Jakmile je jeden element rozpuštěn v tom předchozím, pak se stáváte vskutku Sami sebou. S tímto pochopením „jednoty“ neboli „ničeho druhého“ dojde k naplnění života a objeví se přirozená *svarúpa*.
27. Jestliže se *múla mája* nestane bez-myšlenkovitou, pak bude Skutečnost promarněná a stane se neskutečnou (tj. *múla mája* zaručeně jednoho dne opět upadne do tělesného vědomí). Proto byste měli vstoupit ve zdroji do tohoto bez-myšlenkovitého Já.

28. Je-li pochopena bez-myšlenkovitost, pak to je Puruša. Když však nepochopíte bez-myšlenkovitost, jste zvíře. Proto by tento Pán „všeho“ měl na každém místě pronášet tuto božskou „řeč“.
29. Abyste dozráli k Pravdě/*siddhánta*, je třeba odhodit tuto původní hypotézu „Já jsem On“. Nicméně je to díky této saguna rozpravě, že se *sádhaka* stane Bohem/*sakšatkára* (Já neexistuji).
30. Když tu je *šravana*, *manana* a *nidhyjásana*, a tato „zkušenost“ je okrášlena vírou (viz V.9), pak se tato věčně přítomná „zkušenost“ zajisté setká se *sakšatkárou* (já neexistuji) bez jakéhokoliv úsilí.

Tímto končí 9.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Puruša a Prakrti“.

Překlad z angličtiny – Aleš Adámek 2016

10.10 Promluva o hybném a Nehybném

|| Šrí Rám ||

1. Když je *brahman* prázdné jako prostor, je rozlehlé, neomezené a otevřené. Avšak On je *nirguna*, ryzí, nehybný a věčně-vyvstávající/*sadódita*.

2. Říká se, že *paramátma* je jako tento prostor a že s ohledem na toto „Já jsem“ *paramátma* nezná svět „mnoha“ myšlenek. (*Paramátma* nemá s tímto vším nic co do činění. Není si vědomo ani tohoto „Já jsem“.) Skutečnost, kterou byste měli poznat, je taková, jaká je, na počátku i na konci. (*Maharadž – Ramdas* byl velice důvtipný. Svedl vinu na písma. „Ta říkají, že Skutečnost je jako toto nebo tamto...“ On to však neřekl.“)
3. Písma tvrdí, že On/“Já“ se rozprostírá jako rozlehlý otevřený prostor a že prostupuje prázdnotu všemi směry. Ale toto nevnímátné „Já“ se nestane zjevné/očividné, protože Ono je takové, jaké je.
4. Dále se říká se, že „Já“ je ve všech čtyřech směrech – (např. v bdělém stavu) a že je v hlubinách pekla (tj. stav spánku – kauzální tělo) a také v nebi (tj. stav snění) a že nemá žádný konec. V době rozpuštění a v čase tohoto „vše“/*saguna*, je „Já“ vždy dokonale úplné.

5. Když je tu Nehybné Jedno (*puruša*) uvnitř této „věci“, pak se jeví jako hybné (*prakrti*) uvnitř nehybného. A díky tomuto „Já jsem“ se stává trojicí Znalec, poznání, poznané, a následně nabyde mnoha různých tvarů (*písma hovoří o purušovi. Paramátma je (totiž) vždy takové, jaké je.*)
6. Když nenahlížíte prostřednictvím smyslů, pak je zde ukrytý poklad „Já jsem“, a jakmile není vnímáno ani toto „vše“, pak je zde pochopení *nirguna*. Je to kvůli tomuto Znalci, že se bezmyslenkovitá *svarúpa* stala tímto „Já jsem“.
7. Toto je *mula mája* neboli *mula prakrti*, přesto ji nazývají *mula purušou*. A díky „Já jsem“ tohoto spojení *šiva/šakti* je zde „mnoho“ forem vyjádřených „mnoha“ způsoby (*mula puruša se nazývá mula májou, ale on tímto není. On zná tuto mula máju. Následkem mula máji se objevuje tato „mnohost“.*)

8. Toto „Já jsem“, které bylo přiřazeno k *múla purušovi*, by mělo být rozpoznáno jako tato Skutečnost (tj. *nevím, kdo jsem, ale nejsem tímto; naprostá negace všeho*). Jak mohou zůstat slova nepoužita, když tu není zkušenost neboli pochopení „Já jsem“? (*Když je pochopení „Já jsem“ odloženo, pak přispěchá „mnoho“ slov a představ. Proto bez opuštění těchto „mnoha“ slov nebude bezmyšlenkovitost nikdy poznána.*)
9. Přesto se nadržte pevně pohodlí formy tohoto „Já jsem“; rovněž ani nenechte přiblížit k „Já jsem“ tuto „mnohost“. Bez pochopení *ni-rguna* je tu toto vědění/vnější poznání a následkem toho zde bude zmatek z domněnek a dohadů („mnoho“ *myšlenek*).
10. Na tiché obloze se hnul vítr a to vytvořilo zvuk „Já jsem“. Přesto jsou obloha a vítr rozdílné.
11. Stejným způsobem je zde toto nehybné *parabrahman* a tato hybná *mája*, což je objevení

se klamu/iluze. A je to tato *mája*, která vytváří a předvádí vír zmatků tohoto klamu/iluze.

12. Tak jako vane vítr na obloze, stejně tak se zjevuje tento pohyb v nepohybu; je tím původní přání (*být*); je to zrod inspirace.
13. Díky tomuto „Jáství“ se objevuje vědění a pak se Skutečnost jeví jako tato „řeč“ *mula prakrti*. Toto tělo je rovněž nazýváno super-kauzálním tělem (tj. *mahakarana*) a z něho byl vytvořen (*na základě objektivizace*) vesmír/*brahmánda*.
14. Když je zde tato rozsáhlá *mája* neboli *mula prakrti*, pak se tato Skutečnost jeví jako kauzální tělo v *pindě* a univerzální kauzální tělo/*avjakrut* v *brahmándě*. A když je zde jemné tělo v *pindě*, tak je zde zlaté luno/*hira-njagarbha* v *brahmándě* a posléze se tato Skutečnost jeví jako hrubý vesmír/*virat* a hrubohmotné individuální tělo.

15. Podle písem dojde k smíchání elementů/*pančī karan* (pozn. je vytvořeno pět velkých elementů, které se navzájem smísí a vytvoří hrubé formy), a tak jsou zformována tato čtyři těla *íšvary* (tj. *mula mája*, *avjakrut*, *hirañja-garbha* a *virat*). Proto kdekoliv je bezmyslenkovité „Já“ a tato „řeč“ („Já jsem“), pak je zde toto vědění a *mula mája*.
16. Kde je ryzí poznání, pak je to *paramátma* neboli *paraméšvara*. A když je *paramátma* tímto „úplným poznáním“, je zde *íšvara* (tj. *pozorující puruša*). Má nespočet jmen – Pán Světa, *Átma* Světa a Bůh Světa. Toto je ten *puruša*, který je připoután k „Já jsem“ (tímto způsobem je *puruša* skrytým Znalcem, který přináší poznání).
17. I když je zde tato forma zvaná existence, je tu také pořád tato *svarúpa* ryzího poznání. Když je tato forma označena jako světlo, forma plamene, příčinná forma neboli forma poznání,

přesto je tu toto ryzí, nedotčené *átma*.

18. Toto *átma* se začne označovat jako anatarátma/vnitřní *átma* vesmíru; pozorovatel, svědek a *átma* tohoto „vše“ Je Znalcem tohoto poutního místa a je *džívátma* a *šívátma* (je to vše Jedno *átma*). V těle by se tomuto *átma* mělo říkat ten, kdo tajně přebývá v těle (toto ryzí *átma* se začne pojmenovávat těmito všemi jmény, jakmile něčím prostupuje).
19. Toto Jedno ryzí *átma* je označováno jako *átma indry* (*pána smyslů*), *átma brahmy*, *átma hari* a *hara*, *átma* které je odtaženo od všech zde zmíněných. Dále je označováno jako *átma varun*, *vájů* a *kuber* (což jsou božstva vody, větru a bohatství) a je rovněž podporovatelem *rišíů*, bohů a světců.
20. Když jsou zde *gana*, *gandharva*, *vidjadhara*, *jakša*, *kinnara*, *na-*

rada a tumbara (všechny možné druhy nebeských světů a stvoření, tj. představivosti), pak je zde tento vnitřní prostor „všeho“. Přesto by mělo být toto *átma* uvnitř tohoto „vše“ poznáno. (*Átma* je Znalcem a podporovatelem všeho; všeho, co je představeno, a i když je toto „vše“ poznáno, je tu pořád Ten, díky němuž se všechno toto objevuje.)

21. Je tímto *antar-átma*/vnitřní *átma*, které převládá nad sluncem i měsícem a hvězdným systémem; Je tím *antar-átman*, který převládá nad mraky a zemí (tj. bdění) a jedna dvaceti nebi (tj. *sen*) a sedmi pekly (*spánek*).
22. Když je zde toto skryté *átma* a tato rozpínající se liána zvaná *mula mája*, pak je tu *puruša* s tímto „Já jsem“. Nyní by proto měl Ten uvnitř posluchače naslouchat s tímto „Já jsem“ oné *prakrti*. (Zdrojem tohoto hrubého (hrubohmotného) stvoření je tato *prakrti* a její *puruša* setrvává trvale stranou. Proto nejdříve naslouchejte této *prakti*, a pak ji nechte ode-

znít.)

23. Tato *mula mája* je bohyní tohoto světa; přesto je tím Nejvyšším poznáním, které je uvnitř *paraméšvary*; je nejrespektovanější v celém vesmíru, je bohyní vesmíru a matkou tří světů.
24. Ona je vnitřním záměrem a vytváří tento unikátní vnitřní prostor. Tento „výtažek ticha“ (*puruša*) se stal tímto umem vědění; ona je činností, světlo světa, umění světa a čtyřmi řeči (*para, pašjanti, madhjama a vajkhari*).
25. Kde je tato dovednost, inteligence, pochopení a statečnost, tak ten, kdo je bdělý/ostřížitý, pátrá skrz tento svět „mnohosti“ a chápe podstatu minulosti, současnosti a budoucnosti (a odhaluje, že je zde pouze čas tohoto „vše“, neboli jak říkají někteří filosofové „nyní“/teď).
26. Když je poznán bdělý stav, snový stav a stav hlubokého spánku, pak je zde tento čtvrtý

stav zvaný *turíja* neboli stav neměnného očekávání (tj. **pozorování**). Potom je tu toto „vše“ a ona/*prakrti* se stává štěstím i utrpením, váženou i uráženou.

27. Pak je toto Nejvyšší Já kruté a benevolentní; pak je toto Nejvyšší Já něžné a přátelské; pak je toto Nejvyšší Já našťvané i laskavé, neznající meze.
28. Je-li zde mír, odpuštění, odpoutanost a oddanost, je-li tu duchovní moudrost a *sajudžža mukti* (**konečné osvobození**), je-li zde bezmyšlenkovitost a poté přirozený stav, pak je to díky této *mula máji*.
29. Dříve, díky tomuto *purušovi* a tomuto „Já jsem“, zde byla tato „řeč“ a poté, díky tomuto „Já jsem“ oné *prakrti*, se „nyní/teď“ stalo *gunami* a pěti elementy (**a je zde minulost, současnost a budoucnost**). Avšak oni nemají sami o sobě žádnou sílu. Proto byste měli naslouchat této „hybné“ *prakti*.

30. Je zde *antah-karana*, *čitta* (tj. schopnost myšlení) a vědění; je zde *šravana*, *manana*, *čajtanja* a život; ale všechno to přichází a zase odchází, a tudíž pochopte *nirgunu* a mějte jasnou *čittu*/mysl.
31. Je-li zde „Jáství“, vědění; bytí znalým, bytí Znalcem, bytí *džívou*, bytí *šívou*, bytí *íšvarou* a bytí nedotčen, pak by zde měla být tato „řeč“.
32. Protože díky tomuto „Já jsem“, toto rozlehlé *paramátma* může být pochopeno; Ono se stalo tímto „světlem světa“. Ono je vlastníkem bezmyšlenkovitosti (tj. mimo toto všechno), přesto se stalo Znalcem, *átma* uvnitř tohoto vše (připoutalo sebe sama k omezenému konceptu „všeho“).
33. Pak je zde *átma*, univerzální plamen a vědění všeho. On jeden jediný se nechal vmíchat do trojice Znalec, poznání a poznané a potom On ví. Když je Pravda tímto „uměním vnitřního

prostoru“, pak je zde pouze vědění.

34. Poté přijde spousta objektů se jmény mužského, ženského a středního rodu. Toto je však vykonstruovaný hrubohmotný svět „mnoha“ myšlenek. Proto by měla být pochopena bezmyšlenkovitost.
35. Toto „vše“ je toto ryzí hybné Jedno. Poté *antar-átma* rozpohybuje nesčetný počet forem od mravence k *Brahma* atd., ti všichni se pohybují díky tomuto *antar-átma*.
36. Co je toto *antar-átma*? Jelikož nebylo *antar-átma* ve světě ani trochu rozpoznáno, toto poznání se stalo atrakcí a dovedností „mnoha“ cest.
37. Toto *antar-átma* rozumí, ale nevidí „mnohost“ forem. Přináší tuto „zkušenost“, ale neobjevuje se. *Antar-átma* je uvnitř těla „všeho“. Avšak toto Jedno na tomto místě „všeho“ nepřebývá.

38. Tento *antar-átma* překypuje uvnitř oblohy. Když pohlédnete na jezero, On/*antar-átma* expanduje směrem ven a i když pozoruje tento „objekt“, setrvává pořád všude.
39. Toto *antar-átma* se stává jakoby viditelným „objektem“ na nějž dopadlo. Ale *antar-átma* je rychlejší než vítr *mula máji*. (Je rychlejší, jelikož prostor a čas zde neexistují.)
40. Toto Jedno uvnitř „mnohosti“ vnímá toto „vše“ (oči nejsou spatřeny, jsou vytvořeny z masa; je to toto Jedno, které zná toto „vše“). Jakmile Jedno ochutnává jazykem uvnitř „mnohosti“, rozpoznává Skutečnost skrze mysl (smyslové vnímání obrátí Skutečnost na její vlastní objekt).
41. Toto *átma* sedí v uších, a je to *átma*, kdo slyší „slovo“. Díky nosu toto *átma* přijímá vůni/zápach. Díky pokožce *átma* rozezná, co je horké a co studené apod.

42. Zná toto „umění vnitřního prostoru“. *Átma* je ve „všem“, ale je od toho stranou. *Átma* samotné zná Svou vlastní nevyzpytatelnou/nepochopitelnou hru.
43. *Puruša* není ženou ani dítětem, mladým člověkem či celibátníkem. Je držitelem tohoto těla vytvořeného z *gun* a elementů, ale není tělem.
44. *Átma* přiměje tělo tohoto „vše“ k pohybu; to činí, ale je rovněž nazýváno nekonatelem. *Átma* je Znalcem tohoto poutního místa (tj. **Já jsem**) a je tím přebývajícím v tomto poutním místě. *Átma* by mělo být nazýváno tajemným, vnitřním, přebývajícím v těle.
45. *Puruša* je uvnitř těchto dvou světů (**tohoto hrubohmotného a světa za hmotou**), a tudíž by zde mělo být rozlišování mezi zničitelným a nezničitelným. Elementy a toto „vše“ je zničitelné. Nazývají toto tajemství vnitřním přebývajícím, tím nezničitelným. (**To říkají, ale**

On/*puruša* nezůstane jako Znalec, když se poznané vytratí nebo jako Přebývající, když pomine místo přebývání).

46. On je nejdokonalejším *purušou*, On je To, je oproštěn od pěti elementů/*prapanč*, zbaven nečistoty/*nirandžan*, bez *adžňány* (Maharadž – s *adžňanou* je zde vnímání poznání. Proto On je za poznáním.) On je Tím jediným *paramátman*, neměnným *brahman*.
47. Čtyři těla by měla být rozpuštěna a *sád-haka* by měl být za těmito čtyřmi těly. Když jste za těmito těly, pak byste měl být znám jako oddaný bez oddělenosti/neměl by tu být žádný druhý.
48. Jakmile jsou tato těla odhozena, jak může *antar-átma*/vnitřní „Já“ zůstat „zde“? V neměnnosti neexistuje měnící se místo. (Je nazýván *antar-átma* dokud je zde místo, objekt, k přebývání.)

49. Toto nehybné *parabrahman* je Jedno jediné. Pohyb by měl být znám jako falešný. Tudíž s takovýmto rozlišováním/*vivék* byste měli jasně pochopit bezmyšlenkovitost. (*Maharadž – co dělat? On není ničím, co lze spatřit či vnímat, přesto je zde.*)
50. Pak rachocení tohoto „vše“ není žádoucí. Jeden je v pohybu, druhý v nepohybu. Proto Ten, kdo je věčným ryzím poznáním, by měl být rozpoznán prostřednictvím tohoto poznání.
51. Toto nepodstatné (tj. *Já jsem*) bylo opuštěno a podstatné (*Já neexistuji*) bylo přijato. Proto by zde měla být bezmyšlenkovitost. Pomocí rozlišování/*vivéka* mezi trvalým a nestálým (*věčným a dočasným*) (V. 45) by mělo být toto *parabrahman* uvnitř tohoto poznání pochopeno.
52. Pak se toto poznání „zde“ stane *vidžňánou* (tj. *rozpuštění poznání*) a tato mysl „zde“ se stane *unmani* (tj. *žádná mysl*). Jak může být atribut hybného *átma* „tam“?

53. Nyní není potřeba žádných dohadů a pomluv. Skutečnost by měla být poznána na základě vaší vlastní „zkušenosti“. Vynaložili *mula mája* velké úsilí a lopotí se bez pochopení *nirguny*, pak se tato Skutečnost stane hříchem tělesného vědomí.
54. Neexistuje ryzejší činnost než Pravda a žádný hřích není horší než ne-pravda. Ale povězte mi, jak zde může být tato absolutní spokojenost *nirguny*, nepřišla-li tato „zkušenost“?
55. Poznejte, že Pravda je *svarúpa* (přirozenost), a pak se tato neskutečná *mája* stane bezmyšlenkovitým „Já“. „Zde“ (tj. *mája*) má formu a rovněž hřích i cnost.
56. Jakmile toto „viditelné“ a hřích spolu s ctností odpadnou, pak tu zůstane jen *parabrahman*. To značí být bez oddělenosti/přítomnosti někoho dalšího, mimo/před Já jsem“.

57. Pak jste samo-zřejmé „Já“ a toto „tam“ nemá žádnou spojitost s těly. Díky bezmyšlenkovitosti je hromada hříchů spálena.
58. Jinak, bez znalosti *brahman*, jsou zde *sádhan*y/duchovní praxe, které jsou pro toto *átma* pouhou únavou. Jak může být hřích „mnohosti“ odstraněn pomocí těchto *sádhan*? (Jak může být tělo zapomenuto, pokud potřebujete dělat *sádhanu*?)
59. Toto tělo bylo vytvořeno z hřichu a poté v hřichu vyrostlo. Když se ve vnitřním prostoru objeví choroba, jak mohou být nápomocné tyto povrchní léčivé prostředky/opatření?
60. Na „mnohých“ poutních místech je tato bezmyšlenkovitost klamána a mařena; na „mnoha“ místech je tato bezmyšlenkovitost trestána; Ve vězení „mnohosti“ je tato bezmyšlenkovitá *svarúpa* ničena na každém místě.

61. Můžete se pokrýt prachem „mnohosti“ (*Maharadž – toto tělo je prach*) nebo spálit se krutou koncentrací. Ale pokud toto bezmyšlenkovité „Já“ činí pouze povrchní a laciné představení, pak to není ona ryzí *svarúpa*.
62. Můžete jíst hroudy kravího trusu a pít hojné množství kravské moči, anebo můžete být ověnění *rudrakšou*/korály.
63. Můžete nosit kvalitní duchovní oděv, ale přesto v tomto vnitřním prostoru překypuje hřích. Jestliže je toto *átma* stokou hříchu, pak je požadováno poznání *átma*.
64. Existuje „mnoho“ slibů a „mnoho“ darů; „mnoho“ *jóg* a „mnoho“ poutí. Ale ještě větší/důležitější než tato čirá *sat-tva guna* tohoto „vše“, je poznání *átma*.
65. Zásluha toho, kdo věčně chápe toto poznání *átma*, nemá žádné hranice. Není již déle vlastněna zkaženým/nehodným a hříšníkem.

66. Tato pravá *svarúpa* se nachází uvnitř *véd* a *šáster* (poznání, které mohou odrýt, je toto „vše“). Tato *svarúpa* /vaše vlastní forma je formou *džňánina* (není zde žádný rozdíl mezi Ním a Jeho poznáním). Jeho zásluha je nezměrná a Jeho ryzí jednání nezná žádné hranice.
67. Tato „řeč“ je „zkušeností“ *saguna* a jakmile je tato „zkušenost“ pochopena“, je zde vize/zření *átma*. Neměli byste trpět setrváváním bez této „zkušenosti“.
68. Můj drahý, milý posluchači/*sadždžana*! Přiveď tento svět do „zkušenosti“ *saguna*. Není-li zde tato „zkušenost“, pak je vše pouhým utrpením. Díky milosti pána *raghu* (tj. *satgurua*) setrvávej v absolutním přesvědčení tohoto pochoopení *nirguny*.

Tímto končí 10.kapitola 10.dášaky knihy Dásbódh s názvem „Promluva o hybném a Nehybném“.

Překlad z angličtiny – Gabriela Adámková 2017

